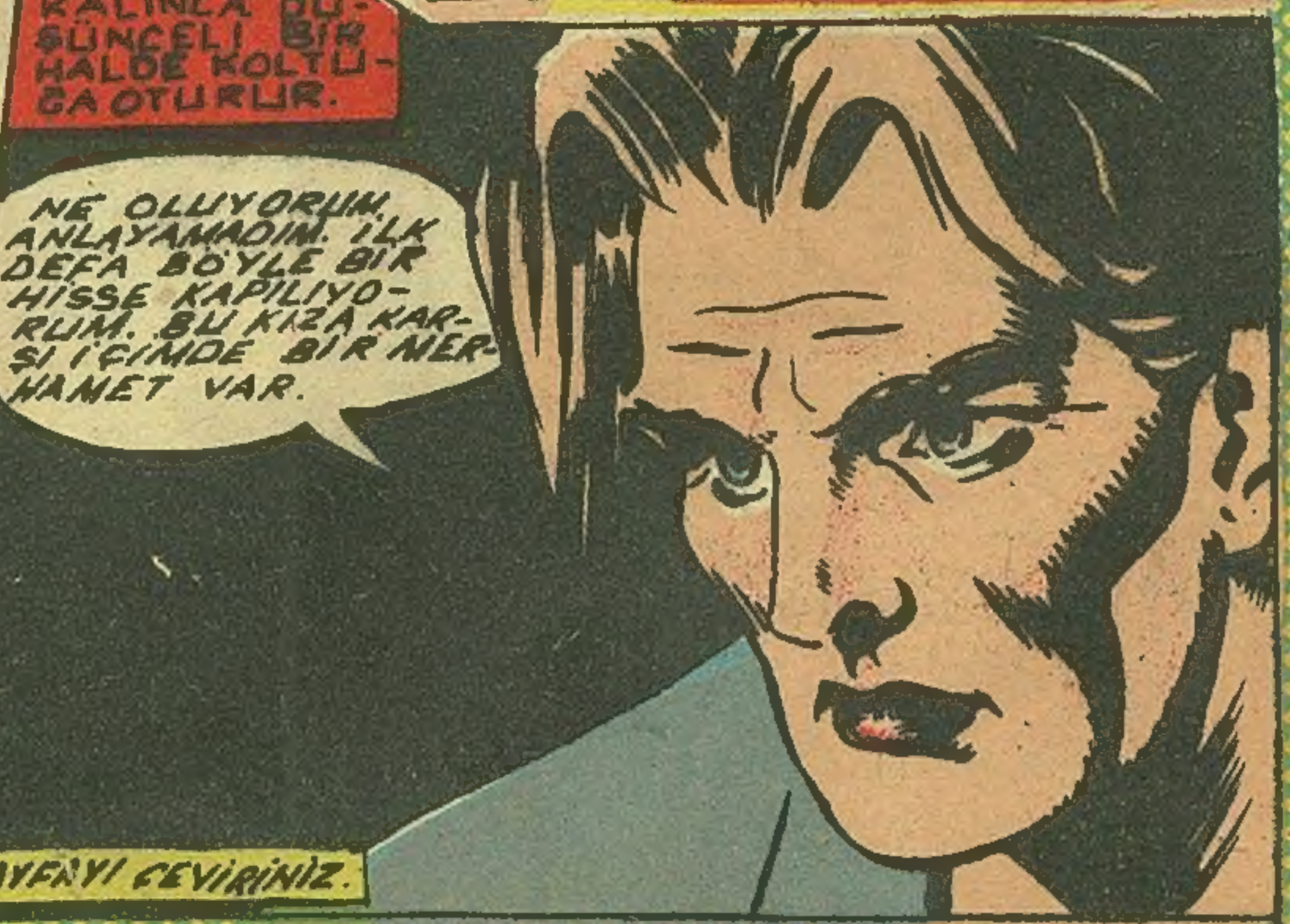

BİNBİR ROMAN

Cilt: 2 - Sayı: 27 - 25 Kuruş

17 - Kasım - Çarşamba - 1948

KRISSİ MÜT-
HİŞ SAAT-
LER YAŞA-
MAKTADIR.
SERJİ GÖR-
MEGE CE-
SARET EDE-
MİYOR. LA-
KİN BİR
GÜN GİLDİ
YI TAKİPE-
DERKEN
ONUN AS-
TORİAYA
GİRDİĞİNİ
GÖRÜR.

İSTE MUHAKKAK VESELOFKİNİN YANINA Gİ-
DİYOR. FENA BİR VAZİYETE DÜŞNEDEN BE-
NİM KONUŞMAN LA-
ZIN.

LİMİTSİZLİK
İÇİNDE KRI-
Sİ TAM VE-
SELOFKİ-
YE GİT-
MEK ÜZE-
REYKEN
FREDGE-
LİR. KAPİ-
DA KAR-
ŞILAŞIR-
LAR.

NEREYE GİDİYORSUN?

SEHRE!

27
54

NE İŞİN VAR!

MARJİ İLE BİR RANDE-
VUM VAR. ŞU MUHARRİR
KADIN HATIRLADINMI?
CLARIDGE'DE BULUŞACAGIZ.

FREDİN
CANLI SIKILIYOR.

ÜZÜLDÜM. EVE SENİNLE
BERABER OLMAK İŞİN
GELMİŞTİM.

ÖNCEDEN
HABER VERMİŞ OLSAY-
DIM... AMA BİR MÜDETTİR
NE ZAMAN GELECEĞİNİ
HİÇ SÖYLENİYORSUN.
ŞİMDİ BU RANDEVİYE GİT-
MEN LÂZIM.

EHENNİYETİ
YOK. LARIN ÇABUK DÖNMÜYE
FALİŞ.

NERAK ETME BİRÂZ
DURUR GELİRİM.

YALNIZ KALAN FRED
GAZETEVİ SİNİRLİ SİNİRLİ OKUR.

MARJİ VELES... ROMAN YAZMAK
İÇİN BİR AYDIR KALİFORNİ-
ADADIR. İSTE ENTERESAN
BİR HABER. DÜN VESE-
LOFKİ OTURMAKTA OL-
DUĞU ASTORIA, OTELİN
DE BİR RESMİ KABUL
TERTİP ETMİŞTİR...

ARKASI
VAR

Changes N.Y. Stock Market Store Sales
to KS
ILLUSTRATED
BY BEDRI

İri yarı bir hayvandı.. Acaba yaşı kaçtı? Gözüme görünmediği zamanları nerelerde geçirirdi?.. Ne yapardı, bilmiyorum.. Komşuların anlattığına bakılırsa, hepsi kendini bildi bileli arap o evin; o mahallenin mahiydi. Bazan günlerce kaybolur görünmez, sonra birdenbire keskin çatlak bir miyavlayışla gene geldiğini haber verirdi. Çocuklar, hatâ azgın ve yarı vahşi sokak köpekleri bile ondan korkarlardı. Tuhaf ve esrarengiz bir hayvandı. bazan ne verilirse yer, bazan da en güzel kızartma parçalarını bile şöyle aşağılatıcı bir gözle süzer, bırakırdı.

Biz bu eve taşınalı altı ay kadar olmuştuk. Bizden önce burada bir subay ailesi oturuyormuş, onlardan evvel de yaptığı kanunsuz işler yüzünden çalışma izni elinden alınmış bir doktor..

Evin asıl sahibi, bilmem hangi paşanın tekaüde çıkardığı arap cariyelerinden kupkuru ve uğursuz bir zenci karısıymış.. Bu kadın, uzun seneler büyüclük ve falcılıkla milleti aldattıktan Kara kediyi de evine ve mahalleye iyice alıştırdıktan sonra bir gün, bir daha gelmemiş, ortalıktan kaybolmuş. Mesele çok karışık görüldüğü için zamanın zaptiyeleri evin tavan aralarından mahzenlere kadar aramışlar, uzun uzun incelemeler, elemeler yapmışlar, fakat hiçbir sonuç alamamışlar ve vazgeçmişler. Ondan sonra ev belediyenin malı olmuş belediye de isteyene kiralamağa başlamış. Arap cariyesi kaybolduğu zaman evde mühim bir eşya da kalmamış imiş.. Yalnız beylik malı gibi bu kara kedi oralarından hiç ayrılmaz olmuş.

Ben; kedi, köpek gibi hayvanlardan pek hoşlanmam. Onların öyle ayak altlarında, yatak diplerinde gezmelerine pek tahammül edemem. Oyle ya.. Burunlarını binbir çeşit pisliğe sokan bu hayvanlar insana adı duyulmadık bulaşıcı hastalıklar getirebilirler.

Hele bu araba hiç tahammül edemiyordum.. Zira ne zaman birşeye kızgın olsam, derhal karşıma bu hayvan çıkardı.. Meselâ bir bardak mı kırdım. Arap hemen oracıkta peyda oluverirdi. Yüzüme bakar, çatlak çatlak miyavlar her halile sanki beceriksizliğini yüzüme vurmağa kalkışırdı. Bir gün işlerim fena mı gitti, akşamı arabı muhakkak gene ya kapının önünde, ya taşlıkta görürdüm, öyle, gelip ayaklarıma sürünüp, yaltaklanmağa falan da kalkmazdı.. Yalnız uzaktan yüzüme bakar, sanki her halile :

— İşte uğursuzluk bende.. Derdi.

Kediler, sahiden de tuhaf hayvanlardır.. Gelip, insana yaltaklanır, kendilerini zorla sevdirebilirler, fakat bizim arapta öyle şeyler yoktu.. Kâfir sanki kedilerin asilzadesiydi. Gözlerinden bana : — Sanki sen de adam mısın? Diyen bir hal sezer gibi olurdu.. Zamanla bu hayvana sevgisizliğim o kadar arttı ki nerede görsem kovalar, tekmeler, oldum. Fazla üstüne de varmağa gelmezdi. Daha birinci tekme yer yemez birdenbire tüyleri kabarıp vücudu gelirilir, insanın üzerine atlayacak gibi

Kara Kedi

Yazan: Oğuz TURGUT

Kara Kedi, pencereden içeriye bir kaplan gibi sıçradı.

bir hal alırdı. Kim ne dersen desin.. Bu iri kara kediden bir az da korkuyordum doğrusu.

Bir gece çalar saati kurmuş sabah yedide uyanmak için ayar edip yatmışım. Fakat sabahleyin kalktım baktım ki güneş gökte yükselmiş, saat hiç değilse on bir olmuş.. Gözlerimle saati aradım.. Bir de ne göreyim saat yerlerde yatıyor, camı kırılmış.. Acaba kim yaptı?.. Aklıma ilk gelen Kara kedi oldu. Hemen yerlerde bir kemik parçası filân gibi, Kara kedinin izini gösterecek birşey aradım.. Çünkü arabın âdetiydi.. Ne zaman bir kabahat yapsa, birşey kırsa, kendisine ait olmayan birşeyi yese, inadınaymış gibi, o işi yapanın kendisi olduğunu anlatacak birşey, meselâ boynundaki, büyücü araptan kalma mavi boncuklardan kırılmış bir tanesini veya akşamdan kendisine verilmiş kemiklerden bir tanesini getirir orada bırakırdı.. Hani polis romanlarında, Hırsız kartını bırakır. Tıpkı onun gibi..

Uzun zaman aramama hacet kalmadı.. Saatin yanı başında bir kemik parçası yatıyordu.. Bunu görünce barut kesildim.. Çabucak yıkandım, giyindim. Arap taşlıktaki pösterinin üstünde yatıyordu. Geldiğini gördüğü halde yerinden bile kıpırdamadı.

Bir tekme.. Ayağım ikinci bir tekme için kalktı. Fakat bu sırada gözlerim arabın taşlığın koyuluğundaki altın gibi parlayan gözlerine ilişti. Onların içinde öyle bir tehdit yatıyordu ki.. Ayağımı tekrar çekmeğe mecbur oldum..

Aradan birkaç gün geçti.. Bir gece sobanın başında oturmuş konuşuyorduk. Yukarı katta bir şangirtidir koptu.. Hemen yerimden fırladım. Bir de odama çıktım ki ne göreyim? Pencereleden biri bin parça olmuş.. Duvarın üstünde arap iki ayağı üstünde oturmuş bir marifet yapmış gibi yüzüme bakarak yalıyor.. Yok.. Artık tahammülüm kalmamıştı. Bastonu kapıya gibi hayvanın üstüne yürüdüm. Bir tane.. Bir daha.. Bir daha..

Lâkin.. üçüncü sopayı henüz vurmuştum ki bacağımda müthiş bir sızı shissettim.. Arap keskin dişlerini baldırına geçirmişti.. Hayretten ve acıdan sopa elimden düştü, koca kedi kırık pencereye fırladı, döndü, elektrik lâmbaları gibi parlayan gözlerini bana çevirdi.. Alay ederceğine bana bir baktıktan sonra incir ağacına atladı ve kayboldu gitti.

* *

Ondan sonra arabı bir daha görmedik.. Aradan bir ay, iki ay geçti.. Zaten ben de katıyyen aklıma

koymuş bu uğursuz kediye bir daha ratlarsam öldürüp, pis vücudunu yeryüzünden kaldırmağa karar vermişim..

Bir gece gene odamda oturmuş yazı yazıyordum.. Evde benden başka kimsecikler yoktu.. Annemle kardeşim Hisara misafirlğe gitmişlerdi.. Ben de saat sekizde bir lokantada yemek yemiş, eve gelmiş, sokak kapısını güzelce kilitledikten, pencerelerin kapalı olup olmadıklarını kontrol ettikten, herşeyin yerinde olduğuna emniyet getirdikten sonra yazımın başına geçmişim. Böylece ne kadar yazdım, bilemiyorum.. Dışarıda hafif hafif yağmur çiseliyor, rüzgâr arada bir, ben de varım der gibi saçaklara bir hücum yapıyordu.. Birdenbire bir miyavlama ısıtır gibi oldum.. Kulak kabattım.. Hiçbir ses yoktu.

Tekrar yazıma eğileceğim bir sırada.. Kulağıma yeniden bir miyavlama çalındı.. Acaba yanıyordu mu?.. Acaba bu sesi rüzgâr mı çıkanyordu?..

— Miyavvv..

Artık yanılmama imkân yoktu.. Bu ses, bu çatlak ses onun sesiydi.. Demek bizim öldü sandığımız arap gene çıkagelmisti.. İçimi, membaı belirsiz bir korku sardı.. Canım bir bu hayvandan hiç yakayı kurfaramıyacaktıydık.. Sobanın ağır masasını kaptım, sol elime de lâmbayı alıp sofaya çıktım. Ortalıkta hiçbirşey görünmüyordu. Tamam merdivenin başına gelmişim ki çatlak miyavlamayı bir kere daha duydum:

— Miyavvv.. Miyavvv..

Hiç şüphe yoktu, bu ses aşağıdan, sokak kapısının önünden geliyordu.. Merdivenleri âdeta dörder dörder atlayarak taşlığa indim.. Anırsız şiddetli bir rüzgâr lâmbayı söndürdü.. Bir de önüme bakınca ne göreyim? Sokak kapısı ardına kadar açıktı. Dışarıda yağmur bulutlarından sıyrılan ayın verdiği donuk bir aydınlık vardı. Kapının tam dibinde iri ve kara bir hayalet oturuyor ve otomobil feneri gibi parlak gözlerini bana dikmiş inatçı bakışlarla bakıyordu..

Hayretimden dona kalmışım.. Bu ne demektir? Ben kapıyı kilitlediğimi, sürgülediğimi iyice biliyordum.. Kim açmıştı bunu?.. Kara kedi mi?..

Haydi canım, böyle saçma olur mu?.. Orta zamanda yaşamıyoruz. Artık ruhların hayallerin modası geçti.. Fakat bu muammayı şimdi nasıl halletmeli.. İşte ben bunu düşünemedim. Hiddetten öyle gözlerim dönmüştü ki.. Bütün hızımla arabaya saldırdım ve soba masasını kuvvetle beline indirdim.

Arap kafasını bana çevirdi. Bütün kinini gözlerinden bana oklar gibi yağdırıyor sandım.. Hayvan yediği kuvvetli masanın altında müthiş kıvrımlarla çırpınıyor fakat bu arada gözlerini benden ayırmıyordu. Galiba omurga kemiğini kırmıştı.. fazla acı çekmeden ölmesi için bütün hızımla bir daha vurdum. Bu sefer masa, kafasına rast geldi. Ay ışığının taşlığa giren kısmı herşeyi görmeme kâfi gelmiyordu ama, kafasından kanlar boşandığını hissettim.. Artık yerlerde sürünüyor vücudunun her âzası ayrı ayrı titriyordu.. Bu, birkaç dakika sürdü.. Sonra bir taş gibi bir kenarda yıkıldı kaldı..

* *

Saat gecenin biri olmuştu. Ertesi gün için hazırlıyacağım yazılar bitti. Sokak kapısına bir göz atıp kapalı olduğuna emniyet getirdikten sonra yatağıma girdim.

Arabın ölüşi bir türlü aklımdan çıkmıyordu. Pişman oluyordum. Zavalı hayvanı neye öldürmüştüm sanki.. Sonra gene caydım.. Pis hayvan.. Uğursuz bir hali vardı zaten.. İyi yaptım da öldürdüm.. Hem ben öldürmesem ya bir araba veya bir otomobil altında kalacak değil miydi?.. (Arkası 14 üncü sayfada)

BİRBİR ROMAN

Her hafta çarşamba günleri çıkar hikâye ve roman mecmuası

ADRES : TÜRKİYE YAYINEVİ
Ankara cad. NO: 36 - İstanbul

ABONE : Yıllığı (50 sayı) 12 lira
6 aylığı (25 sayı) 6 lira

SAHİBİ ve YAZI İŞLERİNİ İDARE EDEN : TAHSİN DEMİRAY

Basıldığı yer : TÜRKİYE BASIMEVİ

Lâkin halinden umulmaz bir samimiyetle söze başladı. Ağzının içinde, sıra ile biri siyah, biri al-tın iki sıra dış gösteren bir tebesümle ve mükemmel bir İngilizce konuşarak:

— Söyle buyurmanızı rica edebilir miyim? dedi. İnsan benim yaşma gelince bizim Şimal Almanya'nın soğuşuna pek dayanamaz oluyor. Hans, kapıyı kapat.

Karanlıkta bir gürültü oldu ve barın arkasından kısa bir adam belirdi. Aksi aksi iki ziyaretçiye baktıktan sonra, kendisini dikkatle süzen DöKantinye yolundan çekilmesini işaret ederek kapıyı kapattı. Grund emir verdi:

— Bayları ayakta bırakmasana... İskemle getir bakalım.

Casusun adamı, aynı aksi tavırla itaat etti ve bu halinden şüphelenen Dallas'ın gözleri, endişeli endişeli arkadaşının kileri aradı. Lâkin Fransız, sanki bakışlarını Aksak Bacak'tan ayıramıyordu. Esmer yüzü soluklaşmıştı ve gözlerinden gimsekler fışkırır gibiydi.

İkisi de oturduktan sonra Grund adamına çekilmesini işaret etti. Hans çıktıktan sonra ahenkli ol-mıya savaştı bir sesle söze başladı:

— Şimdi söyleyin bakalım burada ne arıyorsunuz baylar?

Nazikti ama iki arkadaşın birinden ötekine seken bakışlarında şüpheli bir hal vardı. Dallas, iskemlesinin arkasına dayanarak kollarını kavuşturdu ve lâkirdilerini biraz genzinden konuşarak:

— Aynı şeyi biz de size sorabilir-dik ya? dedi.

Aksak Bacak, ısıklık çalar gibi güldü ve nazikâne tasdik etti:

— Doğru! Sorsaydınız size cevap verirdim tabii. Görüyorsunuz ya baylar, ben açık konuşmasını seven bir adamım. Zaten âdetim de böyledir. Göründüğüm gibi bir adamım.

Tekrar güldü, sonra:

— Sizin buraya geleceğinizden haberim vardı baylar... dedi. O zaman, yerin ve vaktin adamakıllı bir konuşma için çok uygun düşeceğini tasarladım. Belki siz de aynı düşüncelerle buraya gelmişsinizdir. Öyle değil mi?

Cevap alamayınca sordu:

— Haydi ya! Buraya benim kara gözlerimi görmeğe veya bu pis havada Baba Jansenin kötü rakılarından tatmağa geldiğinizi de söyleyemezsiniz ya... Apaçık konuşalım canım. Zaten bizden başka kimse yok burada. Bu kahvenin sahibi eski bir ahabımdır. Kendisi şimdi bir konsantrasyon kampında bulunuyor. Biraz olgunlaşsın ve siyasi fikirlerini değiştirsın diye oraya gönderdiler. Anlaşıldı, size biraz yardım etmem lâzım. Siz, Amerikan Gizli Polis Teşkilâtının mümessillerisiniz değil mi? Bakın sizi iyice tanıyorum yani...

Cerbezeli konuşuyor, kaba fakat hareketli yüzü, düşüncelerinin değişişine göre mâna alıyordu. Atik gözlerinin hiç durduğu yoktu. Kâh, karşısındakilerin yüzüne bakıyor, kâh bir tarafa gizlenmiş bir karaltıyı meydana çıkaracakmış gibi sıvaları dökülmüş duvarları süzüyordu. İskemlesine gömülmüş, çenesini göğsüne dayamış, avını kolliyan bir örümcek hali almıştı.

Dallas cevap verdi:

— Pekâlâ... Farzedelim ki biz, sizin dediğiniz kimseleriz...

Grund gülümsüyerek dişlerini gösterdi:

— Bir şeyi merak etim, dedi. Acaba beni, Vaşingtonda duymuş olduğunuz gibi mi buldunuz? Arkadaşınız boyuna bacağıma bakıyor da ondan soruyorum.

DöKantinyi birden doğruldu ve kızardı. İriyari Alman ona:

— Mahcup olmayın delikanlı, dedi. Evet ben Doktor Grundum, herkesin Aksak Bacak adıyla tanıdığı ihtiyar Grund. Şimdi memleketim-

Büyük ve heyecanlı Casus Romanı: 9

de eskiden olduğu kadar sözüm geçmiyor ama, yine hesaba katılması lâzım gelen bir adamım.

Ağzı gerildi ve parmakları, bastonunun sapını kıracakmış gibi sık-tı. Sonra Dallas'a dönerek sordu:

— Hamburg polisine gidip Feyn meselesi hakkında öte beri sordunuz değil mi? Hattâ Berline, Gestapoya bile gitmişsiniz.

Parmaklarını çıtlattı.

— Sahi, isimleriniz neydi sizin?

Dallas, muhtemel bir tuzaktan kaçınmak istedi, Kantinye yandan baktı, sonra söylendi:

— Nenize lâzım?, dedi. Zaten sahte bir isimle geldim buraya..

Grundun yüzünde bir sertleşme belirdiyse de çabuk geçti. Sonra aksak bacak, İngilizce dikkatle bakarak tekrar sordu:

— Ben size bir yerde rastlamış olacağım ama..

Bir an, ağır bir sessizlik hasıl oldu, sonra Dallas mühimsemez bir tavırla:

— Zannetmem, dedi. Amerikada raslaşmışsak o başka...

Alman, homurdandı ve Dallas, Kantinye'nin iskemlesi üstünde endişeli endişeli kımıldandığını hissetti.

Aksak bacak, yüzünü eksiterek:

— Hayır, dedi; Amerikada olmaz... Lâkin çehreniz bana hiç de yabancı gelmiyor...

Bir an durdu, sonra:

— Neyse canım, dedi. Burasının

ehemmiyeti yok. Ama şu Gestapo denilen yüz karası teşkilâtla pek okadar ahablık etmemenizi tavsiye ederim.

Bir kahkaha attı, yere tükürdük-ten sonra:

— Bilseniz aziz meslekdaşlarım, dedi, onlara başvurmakla ne büyük hata ettiniz? Doğrudan doğruya benimle alâka tesis etseydiniz çok daha iyi olurdu. Benim bu işte oynadığım rolden haberiniz olsa gerek...

Dill dudaklarında, biraz düşün-dü:

— Vallâhi siz Amerikalılar, erkek adamlarsınız vesselâm.. dedi. Gözü-nüzden hiçbir şey kaçmıyor. Teb-rik ederim sizi delikanlılar...

Bir an Kantinye baktı, sonra:

— Arkadaşınız da Amerikalı mı? diye sordu.

Dallas, bir kere daha tuzağı tam zamanında savuşturdu. Sükûnetle:

— Tabii, diye cevap verdi. Fa-kat kendisi aslen Kanadalı Fransız kanındandır. Onun için onu, çok kere Fransız sanırlar.

Grund, zabite uzun uzun baktı, sonra tasdik etti:

— Zaten bana önceden söylemiş-lerdi.

Ve koca ellerini oğusturarak sö-ze koyuldu:

— Haydi bakalım ahablar, artık kâğıtlarımızı masa üstüne dökelim de meslekdaşlar arasında yakışık aldığı şekilde derli toplu konuşalım bakalım. Siz buraya bir zarf alma-

ğa geldiniz değil mi? Fakat bu zar-ı, ne Helga kahvesinde, ne de bura-nın beş yüz fersah civarlarında bu-lacaksınız.

Dallas hiç bozmadı:

— Bunu zaten biliyoruz. Brüksel-deki şubemiz, sizin adamlarınızdan biri olan Bartelsle pazarlığa giriş-medi mi zaten?

Aksak bacak, içerlediği bir şey hatırlamış gibi homurdandı:

— Evet! Ola ola ne oldu? Resmi gizli teşkilât memurları zaman ne olursa o oldu. Gecikmeler, lüzumsuz münakaşalar, bilmem neler... Düşü-nün bir kere, sizin hariciye nezare-ti, bizim teklif ettiğimiz plânların belki de hiçbir kıymetli omadığını iddia etmiş.

Dallas:

— Olabilir ya!, dedi. Düşünce pek okadar abes değil doğrusu.

Fakat Her Doktor, bu lâtifede lezzet bulmadı. Mağrur bir eda ile:

— Yoook.. dedi. İş öyle değil. Ben, adımın temiz kalmasına çok dikkat ederim. Bugün bütün devlet-ler, harıl harıl silâh yarışı içinde bulunuyor. Bu itibarla askerî sırlar da başka mallar gibi bir nevi mal-dır ve ben bunların halen yeryüzün-de mevcut en büyük satıcısıyım. Hangi devlet olursa olsun ona, iste-diği herhangi bir devletin millî mü-dafaası hakkında her türlü malûmatı verebilirim. İster denizaltılar, ister tanklar, isterse zehirli gazlar veya tahrip edici gualar olsun.. Her tür-lü sır elimdedir. Eğer size müşteri-lerimin listesini gösterseydim hay-retler içinde kalırdınız.

İngiliz, arkadaşına göz atarak:

— İnanırım! dedi.

Grund gittikçe hararetleterek sözlüne devam etti:

— Öyle sanıyorum ki, insanlık tarihinde ilk defa olarak uluslar a-rası casusluğu bir nevi geniş tica-ret işi haline getirmiş olmakla ö-vünsem yeridir. Benim işimde hile ve hud'a yoktur baylar. Bu işi bir endüstri derecesine yükselttim. A-damlarıma en yüksek ücretleri veri-rim. Bu işe bütün ömrümün tecrü-besini kattım ve kimse artık benim herhangi bir vatan duygusuyla ha-reket ettiğimden korkamaz. Zira sa-bık efendim Kayzerin tahtından vaz-geçmesinden sonra ben de artık kökünden kopmuş, vatansız bir a-dam oldum. Şimdi, bütün gayem, müşterilerime istedikleri malûmatı en emin bir şekilde ve en hızlı yol-dan vermekten ibaret. Fakat bütün endüstrilerde olduğu gibi bu işte de çalışan adam, kazancını arar. Si-zin hariciye nezaretinin, en iyi sa-tıcılarımdan biri olan Bartelsi, aşı-ğılık ve iki taraflı çalışan bir casus gibi karşılamasına teessüf ettim doğrusu.

Sözlüne devam ederken sesi de sertleşmişti:

— Bu plânlar, yetmiş beş bin dolara çok ucuz değil mi? Hükûme-tiniz de bunu biliyor ya... Size şim-diden bu plânları çok daha yüksek bir fiyatla almağa hazır başka bir hükûmet gösterebilirim.

Dallas, ceketinin yakasında bul-duğu bir saçı atarak söylendi:

— Öyleyse neye onlara satmıyor-sunuz?

Grund birden dudaklarını ısırdı:

— Çünkü bu plânlar, bilhassa sizin hükûmetiniz için kıymetlidir. Öte-kiler, zaten kendilerine ait bir şeyi almış olacaklar, ki onda hiç tat yok.

Sonra öne doğru eğilerek yumru-ğunu beline dayadı ve söylendi:

— Siz, ikiniz de açık göz delikan-lılara benziyorsunuz. Niçin hükû-metinizden benimle doğrudan doğ-ruya pazarlığa girişmek için müsa-ade almıyorsunuz? Fıat meselesin-de nasıl olsa uyusurduk. Ayrıca si-zin de yüklüce birer komisyon al-manızı temin ederdim.

(Arkası var)

Grund'un yüzünde bir sertleşme belirdiyse de çabuk geçti.

KATİLİNİ ELE VEREN ÖLÜ

Nakleden: I. ŞERİF

Bu anda hafif bir şakırtı duyul-
mustu.

Kuyumcu ustası gözlerini tekrar
işinden kaldırıp arkadaşına baktığı
vakit elinde bir tabanca parıl-
makta olduğunu gördü. Bu taban-
canın namlusu, kendinden yana dö-
nüktü... Stefan'ın rengi biraz uçu-
tu. Fakat bir yandan işine devam eder
ve soğukkanlı görünürken, öte yan-
dan da söylendi:

— Böyle bir şey yapmazsın sanı-
rım Pol!.

Pol Rung hırs içinde dişlerini gi-
cirdatti:

— Ya?. Yapmam ha?. Senden
müsaade mi istiyeceğim sanıyor-
sun?. Barbara'yı benim elimden a-
lırken, benden müsaade istedin
miydi?. Hayır. Böyle bir şey yap-
madın.. Üzüntümü hissetmedin.. Göz-
lerimin yaşını görmemezlikten gel-
din!. Halbuki senin neyin eksikti?.
Hiç?. Herşeyin vardı?. Paralıydın!.
Mükemmel işliyen bir dükkânın var-
dı?. İstedğin kızı alamaz mıydın?.
Helbette alırdın!.

Stefan, bir yandan yüzük üzerin-
deki çalışmasına devam ederek:

— Barbara'yı seviyordum!. Sev-
mek günah mı?. dedi.

Beriki sert bir el hareketiyle kes-
ti, attı:

— Ben de seviyordum. Benim
hiç birşeyim yoktu. Fakirdim. Kar-
şıma rakip olarak sen çıkmıyaydın,
o kızı ben alacaktım.. Doymaz bir
adamsın.. Allah sana herşeyi ver-
miş.. Para, zenginlik. Kala kala o
kız mı kaldıydı?. Başka güzel kız
mı yoktu?. Hem de benim arkada-
şımdın güya.. Sen beni sırtımdan
aldat, kızı elimden al öyle mi?. Ha-
yır, bunu senin yanına komıyaca-
ğım.. Bu hırsızlığın keyfini çok sü-
remiyeceksin!. Ben şu son aylarda
ne yapmam gerektiğini iyice tasar-
ladım. Buraya girdiğimi kimse gör-
medi. Burada beni görececek bir tek
şahit yok. Ellerimde eldiven var..
Parmak izlerimi alamazlar. Taban-
camın namlusuna şu mendil sarıp
sesi boğarım, gürültüyü de kimse
duymaz. Seni öldürdükten sonra bu-
radan birkaç kıymetli yüzük, küpe
alırım, herkes senin soyulmak için
öldürüldüğünü sanır. Beni kimse
aklına getirmez! Öleceksin Stefan!.
Öleceksin ve kimse öcünü alamıya-
cak!.

Boğuk bir tabanca gürültüsüyle
beraber ortalığı duman kapladı ve
Stefan Roboz, bir taş çuvalı gibi ye-
re yıkıldı.

Pol Rung, bir iki çekmece karış-
tırıp birkaç parça ziynet esyası to-
parlayıp kaldırdıktan sonra hızla
atelyeden çıkıp gitti.

Ertesi günkü gazeteler, kuyum-
cu Stefan Roboz'un öldürülüp dük-
kânının soyulduğunu yazdılar.

Aynı gün öğleye doğru Pol Rung,
hâlâ başağrısı bahanesiyle yatakta
yattığı bir sırada pansiyoncu kadın
gelip, kendisini iki adamın görmek
istediğini haber verdi. Pol, ziyaretçi
kabul edemeyeceğini söyledi ama i-
ki adam kapıyı itip odaya girdiler.
Birisini:

— Pol Rung siz misiniz? diye
sordu.

— Evet!.

Kuyumcu Stefan Roboz, gecenin
bu geç vaktinde hâlâ tezgâh ba-
şında çalışıyordu, ki birdenbire
atelyenin pencere kepengini birisi-
nin vurduğunu işitti. Atelye, dar ve
loş bir sokaktaydı. Gecenin bu saa-
tinde, bu تنها yerde kepenge vu-
ran adam, kim olabilirdi?. Roboz,
bu suale cevap vermekle kafasını
yormadı, Yerinden kalktı, Gidip ka-
pıyı açınca, karşısında arkadaşı Pol
Rung'u gördü. Kuyumcu ustası şaş-
tı:

— Bu geç saatte ne arıyorsun
Pol?. Gel bakalım!.

Diye arkadaşını içeriye davet et-
ti, Pol Rung'a oturması için bir yer
gösterirken kendisi de tekrar tez-
gâh başına gökmüş ve:

— Affet!. demişti. Şu elimdeki
yüzüğün yarın sabaha kadar hazır
olması lâzım!. Kıymetsiz bir şey..
Çelik bir yüzük!. Hani altından ol-
sa yanmam!. Fakat zengin keyfi
bu. Ne denir?. Adam tutturmuş, il-
lâ ki çelikten bir hâtırâ yüzüğü is-
terim diye.. Hem de sabah erken-
den gelip alacak.. İyi de para vere-
cek!. Onun için bitmesi lâzım!.

Pol Rung'un âdeta boğuk bir ses-
le verdiği cevap şu oldu:

— O yüzük bitmiyecektir Stefan!

Stefan, arkadaşının edasına şaş-
makla beraber, başını işinden kaldı-
rıp bakmaya lüzum görmedi. Pol
ise aynı boğuk ve biraz da soğuk
ses ve tavırla devam etti:

— Pansiyondan geliyorum!. Pan-
siyoncu kadın, şu anda benim evde
uyuduğumu sanıyor!. Akşam saat
sekizde eve döndüğüm vakit pansio-
yoncu kadına başımın ağrıdığını
söylemişim. Bana ıhlamurla aspi-
rin vermişti. Hattâ aspirini getir-
diği vakit beni yatakta yatar bir
halde gördü. Bir müddet öyle ya-
tıkta kaldıktan sonra kalkıp giyin-
dim. Yavaşça pencereleri açtım. So-
kağa kaydım.. Buradaki işimi bi-
tirince yine aynı yoldan geri dönüp
yatağıma gireceğim!.

Kuyumcu, bu acayip sözleri de
duyunca, başını kaldırıp arkadaşına
baktı.

— Tuhaf şeyler söylüyorsun Pol!
dedi. Burada bitireceğin iş neymiş
senin?. Sonra, neye pansiyoncu ka-
dına kendini yataktaymış gibi gös-
terip pencereden kaçtın?. Yani ken-
dince bir ihtiyat tedbiri mi bu?.

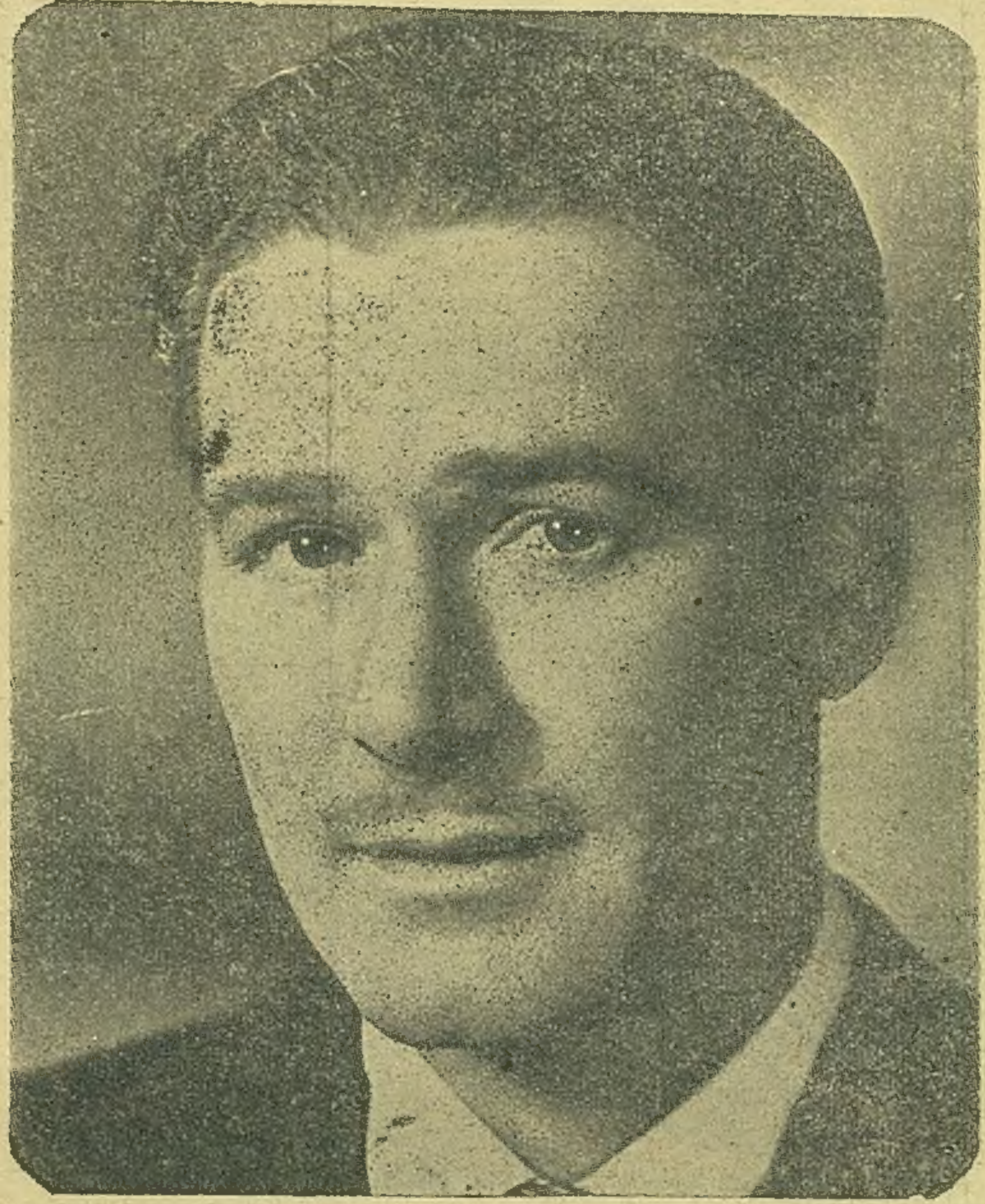
Pol, aynı boğuk sesle söylendi:

— Tabii.. Herkes beni orada ya-
tıyor bilirse, masumiyetime dair de-
liller tamam olur!.

— Masumiyetine dair delillerin
ha?. İyi ama masum olduğunu ispat
etmene ne lüzum var?.

— Henüz lüzum yok Stefan Ro-
boz!. Fakat birazdan olacak!. Sen
benim herşeyim olan sevgilimi, Bar-
bara'yı elimden aldın.. Ben de senin
en kıymetli şeyini, canını alacağım!

SİNEMA

Errol Flynn

Hayatı: Errol Flynn hakiki hayatta da ekseri filmlerinde yarattığı
tipler gibi maceraperest bir adamdır. 20 Haziran 1909 'da
Tasmanya'da doğan Errol, daha küçüklüğündenberi macera
düşkünüydü. Babası da seyahata meraklı bir adamdı. Errol
onunla beraber Avustralya'ya, Paris'e, İngiltere'ye gitti ve tahsilini bu
muhtelif memleketlerde devam etti.

Filmleri: Mektebini bitirdikten sonra Errol bir aralık polis oldu.
Onu da beğenmedi. Bir çiftlik kâhyası oldu ve işte bu
sırada yazı yazmağa heves etti. Sonradan biriktirdiği
paralarla ufak bir şilep satın aldı. Fakat şilep az sonra
battı. Errol başka bir gemi aldı ve inci avcılığına başladı. Birgün bir
film kumpanyası onu kendilerine rehber yaptılar. Bu esnada Errol'un
başından hakikaten müthiş bir macera geçti. Yamyamlarla çarpışmağa
mecbur kaldı. Sinemacılar bu dövüşü filme almıştı. Bunun üzerine Er-
rol'e artistlik teklif edildi ve o da kabul etti. Önce Avustralya, sonra
Londra sonra da Hollywood perdelerine geçti. İlk mühim filmi Kaptan
Blud oldu. Ondan sonra Olivia de Havilland'la Vatan Kurtaran Aslan,
Kahramanlar Şehri gibi birçok filmler çevirdi. Son filmleri Never Say
Goodbye ve Cry Wolf'dur.

Aşkları: Zamanının en meşhur çapkınlarından olan Errol, önce Lily
Damita ile evlendi. Ondan Leslie isimli bir oğlu oldu. Errol
sonradan Lily'den boşandı ve uzun müddet başıboş gezdi.
Sonradan Nora Eddington isimli genç bir kızla evlendi.
İzdivaçlarını uzun zaman gizli tuttular. Sonra da bir müddet ayrı yaşa-
dılar Fakat şimdi Hollywood'un en mes'ut çiftlerinden biridirler. Bir za-
manların o çapkın, uçar Errol'u tamamen durmuş, oturmuş bir adam
oldu.

— Şu halde kuyumcu Stefan Ro-
boz'un katili olduğunuz için sizi tev-
kif ediyorum.

— Ne?. Arkadaşımı ben mi öl-
dürdüm. diyorsunuz?.

— Biz demiyoruz.. Kurbanınız,
kendisi söylüyor..

Ve sivil memur cebinden çelik
bir yüzük çıkararak bir elinde tut-

tuğu adese ile, yüzük üzerine kazıl-
mış olan şu ufacık yazıları okudu:

" Saat 12. Gerb sckağı 34 te Pol
Rung, kıskançlıktan beni öldürdü.
Stefan Roboz."

Pol, arkadaşının, son dakikada
yüzük üzerinde çalışarak bunları
kazdığını anlamıştı. Ama iş isten
geçmişti. İnkârı faydasız bulduğu
için herşeyi itiraf etti.

Lamarş Kontluğu sarayının divan salonu, yarı loş bir haldeydi. Ortalık, çiçek kokularına bürünmüştü. Salonu dolduran insanlara vuran büyük mumların ışıkları, duvarlarda korkunç gölgeler oynatıyordu. Kimse ses çıkarmak istemiyordu ve bütün yüzlere derin bir hüznün çökmüştü. Gözler, arada bir, ansızın ölüveren son Lamarş kontunun ortada duran tabutuna kayıyordu.

Ölen kont, vaktiyle memleket asilzadeler muhitinde çok tanınmış ve sevilmiş bir adamdı. Gençliğinde evlenmiş, çocuğu olmamış ve bir müddet sonra da karısı ölünce dul kalmıştı. Ozamandanberi bir daha evlenmeği aklına getirmemişti. Son vakitlerinde ise, gittikçe ağırlaşan bir hastalığın pençesine düşmüş, büsbütün dünya ile irtibatını kesmiş, sarayına kapanmıştı. Vaktiyle

Kont Lamarş'ın Esrarı

Nakleden: Selman EFE

kin şaşkın baktıktan sonra hızla tabuttan fırlıyarak, merdivenlere koşup, peşinde oda uşağı olduğu halde yukarıdaki dairelerine kapanmıştı.

Artık korku ve heyecandan bayılanlar mı ararsınız, yoksa telaşla kendilerini dışarı atanlar mı?

Maamafih heyecan çabuk yatıştı. Kontun ölümü haberi üzerine

ve herşeye karşı bir kin hissedecek ve bazı tuhaf kararlara varacaktır...

Nitekim kont Lamarş'ın adı, taşınarak macerası da öyle oldu. Kimseyi kabul etmiyor, insan içine çıkmıyordu ve yıllardır kendisine hizmet etmiş olan emektar uşağınan gayri kimse ile konuşmuyordu.

Kont Lamarş'ın adı, tamamen unutulmadan önce son bir defa daha heyecan uyandıracaktı. Nitekim bir yaz mevsiminin ortalarında Fransız gazeteleri, kont Lamarş'la uşağının Nisteki villalarından, hiç bir iz bırakmamacasına kayıp olduklarını haber verdiler. Bir gün evele, kontla uşağının, ellerinde hiç bir bavul filan olmadan gezintiye çıktıklarını, komşular görmüşlerdi. Fakat o akşam köşkte hiç ışık yanmayınca ve ertesi günü de ne kont ne de uşağı bahçede veya yolda görmeyince merak etmiş ve polise haber vermişlerdi. Nis polisi, köşke girdiği vakit her türlü eşyayı yerli yerinde bulunmuştu. yalnız bu eşyanın hepsi köşkün sahibine aitti. Zaten kont, köşkü mobilyalı olarak kiralamıştı. Konta ait eşyaya gelince, bu neviden hiç bir şey görülüyordu. Yatak odasındaki gardropta bir iki takım eski elbiseden başka bir şey bulunamadı. Polis, köşkün sahibiyle temasa geçti. Bir yıllık kiranın, kont tarafından peşin olarak ödendiğini ve henüz bütün kira müddetinin de dolmamış bulunduğunu öğrendi. Her türlü ihtimal üstünde duruldu ise de bir cinayet veya adam kaçırmaya delâlet eden en ufak bir ip ucu bile bulunamadı. Tahkikat, bir müddet daha uzatıldı. Nihayet gazeteler de bu kayıp hadisesini unuttular. Dosya da neticelenmemiş vakalar gözlerine atılıp örümcek bağladı ve ondan sonra da bir daha Lamarş'ın adını kimse ağza almadığı için aradan uzun yıllar geçip gitti.

* * *

Bu hadiselerdenberi on sene geçmişti. Soğuk bir kış günü Buda- peşte polisi, tuna nehri rıhtımlarından biri üstünde, saç sakalına karışmış, aklıtan avurtları çökmüş ihtiyar bir adam buldu. Bu adam, keyif verici zehir içmekten suyunu yarı yarıya kaybetmiş bir haldeydi. Kendisini, şüpheli olduğu için değil kara kısta donup ölmesini istemedikleri için karakola götürdüler. Kim olduğunu sordular. Cevap alamadılar. yalnız, arada bir "Benim arkadaşımı bulun! O zengindir! Beni kurtarır!" diyordu. Bu yarı deli, üstü başı param parça biçarenin zengin bir arkadaşın bahsetmesi okadar garipti, ki polisler kakkahaları basıyorlardı..

Adam, bir kaç gün karakolda misafir edildi. Bu müddet zarfında nöbetçi polislerden biriyle bir akşam, bir kaç sigarasına, hikâyesini anlatmak iddiasına girişti. Polis sigaraları verince, ihtiyar şu çok dikkate şayan hikâyeyi anlattı:

— Benim adım İnyas dır. Senelerce evvel kont Lamarş'ın yanında oda uşağıydım. Kont, hasta bir adamdı. Evinden hemen hiç çıkmazdı. Kontun ölümünden birkaç ay önce bir gün, Şulz adlı arkadaşına rastladım. oradan buradan behsederken kontun hastalığını anlattım. Ölümüne mahkûm olduğu hakkında doktordan duyduğum sözleri söyledim. Kimsesiz olduğunu ve muazzam mirasının, uzak akrabalarına kalacağını de anlatınca bana:

— İnyas, sen ne diyorsun? Şane muazzam bir serveti ayağımıza kadar getirmiş de farkında değiliz, dedi.

Ve plânını anlattı. Doğrusu düşündüğü şey, yapılması güç bir iş sayılmazdı. Okadar aklım yattı, ki hemen o günden Şulz'u alıp kontun تنها sarayında sakladım. Şulz bu müddet içinde kontun yaşayış tarzını ve itiyatlarını kollayıp kaptıyordu. Bu arada kontun, zaten taklidi kolay olan el yazısıyla imtan çıkarıp sarayın bahçesinde hazırladığımız bir yere gömdük. Şulz'la beraber burğu ile tabutu delip muhtelif hava delikleri yaptık. Sonra Şulz, kontun kefenine sarılıp tabuta girdi. Önceden sakalını uzat-

Plânımız gereğince kontun öldüğü günün gecesı, ölüsünü tabutzasını da mükemmel bir surette taklit etmeği becermişti.

Etrafına şaşkın şaşkın baktıktan sonra hızla tabuttan fırladı.

aşk maceraları ve çapkınlıkları hakkında pek çok şayialar dolaşmıştı ki, kimse bunların sahi mi, yalan mı olduğunu bilemezdi. Muhakkak olan bir şey varsa, o da, kont Lamarş'ın gayet zengin olduğuydu. Bir saraydan farkı bulunmayan muazzam kâşanesini çeviren hadsiz arazisinden gayri daha bir çok topraklara sahipti. Fakat asıl servetinin mühim kısmını, Macaristandaki muhtelif sanayi şubelerine yatırdığı sermaye teşkil ediyordu. Bu bakımdan kont Lamarş, hem büyük bir arazi sahibi ve çiftçi, hem de namlı bir fabrikatör ve sanayiciydi.

Salondaki tabutun çevresinde toplanan ziyaretçiler, bunları düşünürlerken, bir yandan da kontun bütün servetine konacak olan, uzak akrabasından iki yeğenine bakıyorlardı.

Birden ortalıktaki derin sükûtu bir gürültü bozdu.

— Güml. güml. güml.

Matem davetlileri, hayret içinde birbirlerine bakıştılar. Fakat gürültü devam edince, nereden geldiği anlaşıldı. O zaman, bütün gözler dehşet içinde tabuta döndü. Evet! Gürültü tabuttan geliyordu; tabutun içinden...

Bir anda ortalığın nasıl karıştığını söylemek, lüzumsuzdur. Uşaklar, tabuta koşuştular. Hemen tedarik edilen tornavidalarla ağır meşe tabutun kapağının vidaları çözüldü ve kapak bir tarafa kaldırılınca, hazırunun dehşeti son hadine ulaşmış oldu. Çünkü tabutun içinde, beyaz kefenlere bürülü, saç sakalına karışmış bir adam, yani kont, kalkıp oturmuş, etrafına şaş-

sarayda yapılacak cenaze törenine davet edilen uzak, yakın akrabalar ve ahabları, sanayi ve devlet mümessilleri, kontu ölü sanarak gömülmesine izin veren aile doktorunu kabahatli buluyorlardı. Bukadar hafif megreplik olur muydu? Meğer kont ölü değil, nadir olmakla beraber pekâlâ emsaline tesadüf edilen koma halinde bir baygınlık ve uyku içerisindeymiş..

Törene gelmiş olanlar yavaş yavaş çekilip giderlerken kontun oda uşağı da bu tören için gelip şatoda yatmış olan akrabalara, kont hazretlerinin hepsinden af dilediğini hepsinin, evlerine avdetle serbest olduklarını tebliğ etti.

Hemen o akşam, hizmetçilerden de mühim bir kısmına yol verildi ve şato tamamen tenhalaştı.

Bütün bunlar, tabii şeylerdi. Ahrete kadar bir yolculuk yapıp, tekrar geri dönmüş olan kontun, kendisini bir hortlak telâkki edecek herkesi, yanından uzaklaştırmak istemesine hak vermemek imkânsızdı. Öldü haberi üzerine, şatoya sinekler gibi üşmüş olan akrabalarına karşı bir kırgınlık, hattâ belki nefret duyması da tabiiydi.. Sonra şurası da muhakkaktı, ki diri olduğu halde ölü sanılarak bir tabuta konmuş ve canlı mezarla gömülmeğe, mucizeye benzer bir tesadüf sevkile kurtulmuş bir adam, insanlığa, doktorlara

KESKİN ZEKÂ

Üç arkadaş, bir lokantaya girip yemek yemişlerdi. Yemekten sonra her biri çıkarıp garsona onar lira verdiler. Garson bu paraları patrona götürdü. Patron 30 lirayı fazla bularak geriye 5 lira verip bunu müsterilere iade etmesini garsondan istedi. Garson baktı, ki 5 lirayı 3 kişiye taksime imkân yok. Tuttu 2 lirasını cebine atarak müsterilere birer lira vermek suretiyle 3 lirasını iade etti. Şimdi hesap edelim.

Müsterilerin her biri, geriye birer lira aldıklarına göre demek ki 9 ar lira ödediler. $3 \times 9 = 27$ eder. İki lira da garson cebine atmıştı. $27 + 2 = 29$. Halbuki bahis mevzuu olan para 30 lira değil miydi? Ne rede 1 lirası?

★ ★ ★

Nermin, Doğanın gönderdiği kutuyu açınca içinden güzel bir ay-na çıktı. Doğanın: " Bu gördüğünüz güzel artistlerden daha güzel-siniz! " demek istediğini anladığı için evlenmeğe razı oldu. Ah! Her kız Nermin gibi anlayışlı olsa!

Yavuz GAZETECİ

KAFİLE
DARACIK
MAĞARADA
İLERLEMİŞE
BAŞLADI.
HIÇ KONUS-
MUYORLAR.
DI.

27

EN ÖNDE İHTİYAR
KILAVUZ ARKADAN YAVUZ ÇAKI VE ADAMLAR GE-
LİYORDU.

BURASI TANRI METZABOO
NUN YERALTI TAPİ-
NAGİ İDİ.

KALEYE NEREDEN ÇIKI-
LIYOR?

BİR YERALTI TAPINAGINA GELDİLER

BURADAN
BAYLAR.

ŞİMDİ YOLU TAŞ DİVAR
İLE ÖRMÜŞ KAPAT-
MIŞLAR.

ARTIK İLER-
LİYEMİYE.
CEĞİZ ÖYLE
Mİ?

BENİM OYLU AÇA-
CAK UFAK BİR ANAH-
TARIM VAR

ÇAKI ÜZERİNDE MUHAKKAK
BİR PATLAYICI MADDE BU-
LUNDURUR.

ÇOCUKLAR DİK-
KAT FİTİLİ A-
TEŞLİYÖ-
RİM.

YAVUZ ÇAKI VE ADAMLAR BİR KAYANIN
ARKASINA GİZLENDİLER.

VE YOL HEMEN
AÇILDI.

ELLER TAM HAPİSHANE-
YE DÜŞMÜŞÜZ.

ÇAKI GARDİYANIN ÜZERİNE
GULLANDI. ONU YERE YIKTI.

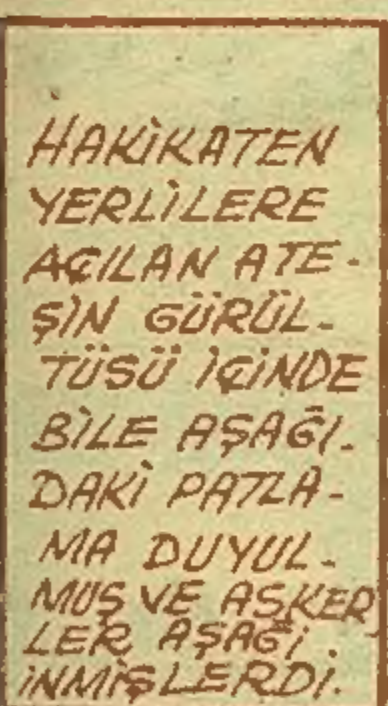
İŞTE ANAH-
TARLAR..

ACABA MEN
DEZİBALIN
KÖĞÜSÜ NE-
RE DE

BAGIRALIM. Bİ-
ZE CEVAP VE-
RİR HELBET..

GELİYORLAR.
PATLAMAYI
DUYDULAR HER
HALDE..

HAKİKATEN
YERLİLERE
AÇILAN ATE-
ŞİN GÜRÜL-
TÜSÜ İÇİNDE
BİLE AŞAĞI-
DAKİ PATLA-
MA DUYUL-
MUŞ VE ASKER-
LER AŞAĞI
İNMIŞLERDİ.

SAĞOLUN DOSTLARIM
BENİ KURTARACAKLAR

ASKERLER KALEYİ HAPİS-
HANEDEN AYIRAN KAPININ ÖNÜ-
NE GELDİLER.

ANAHTAR YOK
KIRALIM.

KAPI KİLİTLİYDİ.

ÇOK TEŞEKKÜR
EDERİM.

ÇABUK OLA-
LIM.. GELİ-
YORLAR.

KAPININ Ö-
NÜNDE BEK-
LEYİN.

ACABA KAÇMAĞA
VAKTİMİZ OLACAK
MI?

KAPI EN SONUNDA KIRILDI.

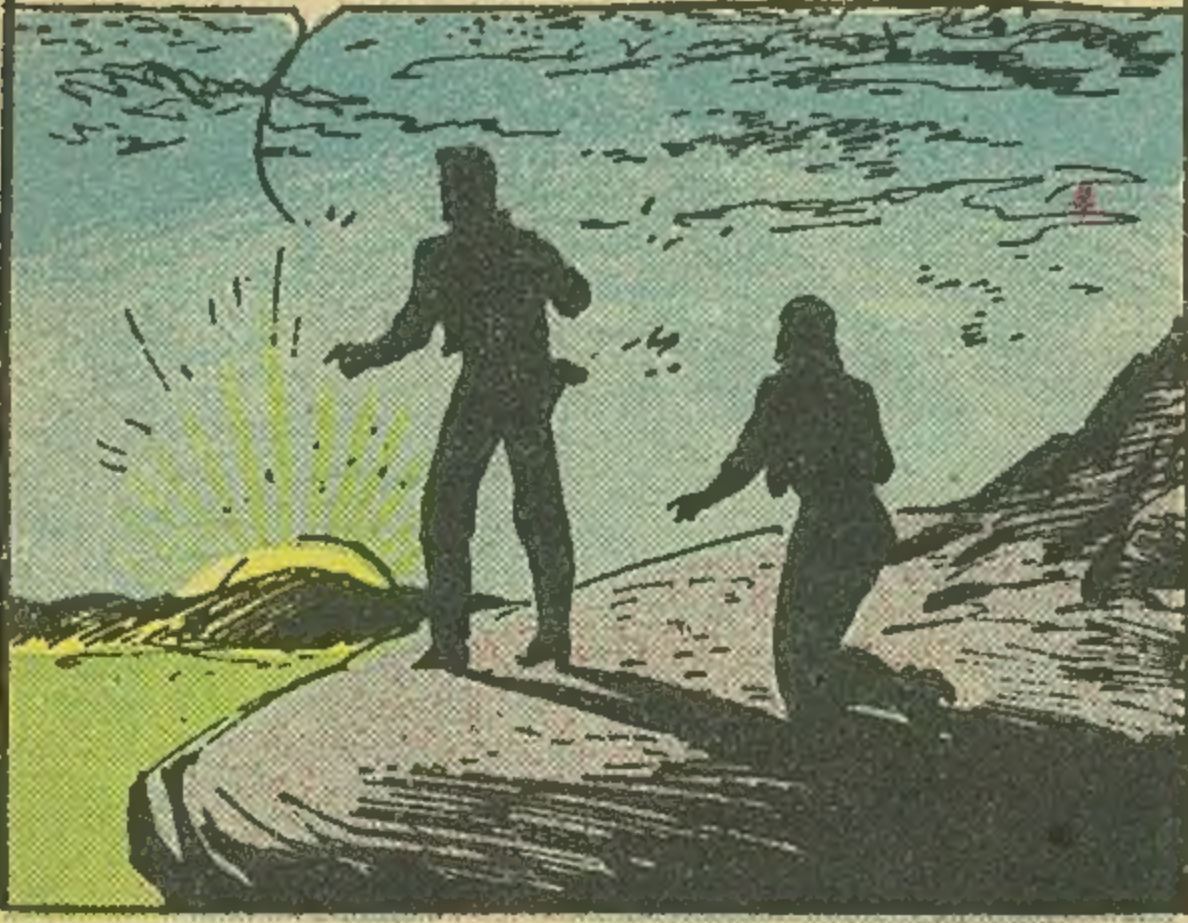

İŞTE BİZİ
TAKİP EDİ-
YORLAR.

YA ARAMIZI AÇMA-
LIMIZ YA ONLARI DUR-
DURMALIYIZ.

ARKASI VAR

İŞARETİ GÖRDÜLER. BU TARAF
GELİYORLAR..

JAN.. BABAN GELİYOR.. ÇİFLİK
SAHİBİ DE YANINDA

BİR DAKİKA ÇOCUKLARI. ŞİM-
Dİ SİZE HALAT SARKITACAĞIZ..

İSTE KUR-
TULDUK.. KAR-
NİMİZİ DA
DOYURSAK
HERŞEYİ
UNUTURUZ.

HAKİKATEN.. BEN DE
ÇOK AÇIM.. BRIK ŞU
HALATI KEMİR BA-
KALIM TADI
VAR MI?

YOO! ÇIKALIM..
O KADAR
AÇGÖZLÜ..
LÜĞÜN LÜZÜ..
MÜ YOK..
HELE BİRİNGİ
KATA TIRMAN
BAKALIM.

BABACIĞIM AZ KALDI.. BENDE
BRIK TE ÖLECEKTİK..
UCUZ ATLAT-
TIK..

NANNİ NEREDE
BRIK?

NANNİ Mİ? SİZİ Bİ-
RAYA GETİREN O DEĞİL Mİ?

HAYIR.. BİZ ONU Sİ-
ZİNLE BERABER
SANIYORDUK.

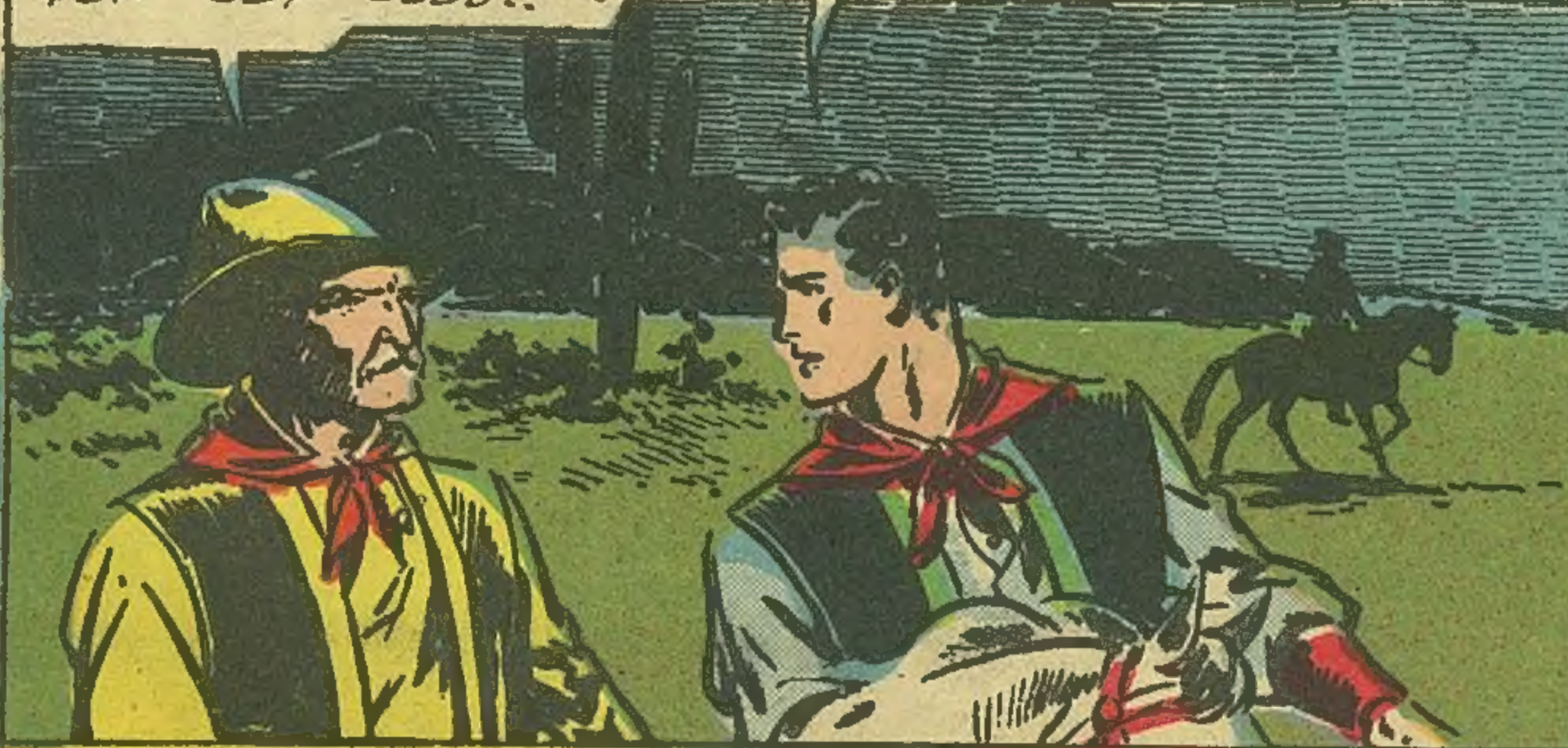
BASINA KAZA GEL-
MİŞ OLABİLİR. DER-
HAL ONU ARAMALİYİZ

BU SIRADA NANNİ HORUL
HORUL AÇIKGÖZ'ÜN KÖYÜN-
DE UYUMAKTAYDI.

DÖNELİM ARTIK BRIK..
ÇOK GEÇ OLDU..

PEKİ YARIN TEKRAR ARAMAGA
ÇIKARIZ.

NANNİNİN
NE OLDUĞU.
NU BİLEME-
YEN BRIK
VE JAN
ONU GECE-
NİN GEÇ
SAATLERİNE
KADAR ARA-
DILAR.

ALLAH AL-
LAH..
BİR ATLI..
BU SAATTE

ARKASI VAR

YILAN KADIN

KOMSER MEKTU. BU ALIR VE OKUR. BU MEKTUP GECE TITANYANIN BUH-RAN ESNASINA YAZ-ARKADAŞINA YAZ-DIĞI MEKTUPDUR. BUNDA KOCASIN-DAN SÜPHELEN-DİĞİNİ, KENDİSİ-NE BİR FENALIK-YAPMAK İHTİMA-Lİ OLDUĞUNU VE BUNUN İÇİN ORAYA GELECE-GİNİ YAZMAKTADIR.

BİR DELİL ARİYOR-DUK İSTE TAM BİR DELİL.

27

VALLİ BAŞI DÖNMÜŞ GİBİ SARSILIR.

AH BENİM ZAVALLI TITAN-YAĞIĞIN.

MATHEZEL VALLİ İLE BAY GİDO BÜTÜN GECEYİ DI-ŞARIDA GEFİRMİŞLER. BU NU BANA PEPİNO SÖY-LEDİ.

SONRA, PE-PİNO VALLİ GİDOYU ÖPERKEN KORİDORDA GÖRMÜŞ. BU DA BOĞDUNTAN SONRA OLAN ŞEY ÖYLE DEĞİL Mİ PEPİNO.

PEPİNO SAŞIRMIS AÇLAYACAK HALE GELMİŞ-TİR.

EYET DOĞRU BAY KONSER.

BAY GİDO SİZİ TEVKİF EDİYO-RUM.

NANI, OL-MAYIN SÖYLESİN.

GİDO NEDEN BENİ KURTARMAK İSTİYORSUN? BU İŞİ BEN YAPTIM. ONU BEN BOĞDUM. SUYUN İÇİN DE NEFES ALNAMASI İÇİN KAFASINA BEN BAS-TIRDIN.

BU SİRADA VALLİ ASABI FAKAT SESSİZ OLAN GİDOYA DOĞRU İLERLER.

BAY KONSER ABLANI ÖLDÜREN BENİN.

HAYIR, HAYIR! VALLİ NE DİYORSUN? YALAN..

SAĞFAYI ÇEVİRİNİZ.

VALLİ BÜ-
TÜN BİLDİK-
LERİNİ KOM-
SERE SÖY-
LEYİP MÜC-
RİM OLDUĞU
NU İDDİA E-
DER. LAKİN
SÖZ SÖY-
LERKEN KAR-
ŞISINDA Tİ-
RİL TIRİL
TİTREYEN
VE YÜZÜ
SAPSARI
OLMUŞ AB-
LASININ GÖZ-
LERİNDEN
GÖZLERİNİ
BİR AN Bİ-
LE AYIRMAZ.

VALLİ.

EVET SEN BUNU BENİM
YAPTIĞIMI BİLİYORSUN. BENİM
GİDOYU SEVDİĞİMİ BİLİYOR-
SUN. BÜTÜN CECE ONU BENİM
LE KAÇMAĞA TEŞVİK ETTİM. FA-
KAT O BUNA CÉSARET EDE-
NEDİ. HATTÂ BU SABAH TİTAN-
YA İLE GİTMEĞE KARAR VER-
NİŞTİ!

VALLİ MARSELLAYA YAKLAŞTI.

ONLAR KÖNÜŞÜRLERKEN BEN OTLARIN ARASINDA SAK-
LIYDIM. GİDO ORADAKI AYRILDIKTAN SONRA TİTANYA-
YA YAKLAŞTIM. ONA YALVARDIM. FAYDA ETMEYİNCE O NU
SUYA İTTİM. BOĞDUM. AKINTININ ONU UZAKLARA GÖTÜRECE-
ĞİNİ SANIYORDUM.

VALLİ SİM-
DİDE GİDOYA
YAKLAŞIR.

BANA KO-
RIDORDA TESADÜF
ETTİĞİN ZAMAN SAPSARI
VE TİTREMekte OLDU-
ĞUM DOĞRU DEĞİLMI?

HAYIR VALLİ, HAYIR. BU-
NA KATİYEN İNANMAM.

KOMSER AYAGA KALKAR.

MADENKİ İTİRAF EDİYORSUNUZ SİZİ
TEVKİF EDİYORUM. BU KORKUNC CİNA-
YET HAKKINDA KARARI MAHKEME VERİR.

BEN İNSANLARIN KARARINA RAZI-
YIM. FAKAT İLÂHİ KARAR BAKALIM
NASIL TECELLİ EDECEK?

HAYDİ SÖYLEYİN. TİTANYA
KANALA ATILDIĞI ZAMAN BEN NEREDEYDİM?
BENİ GÖREN VARMİ? BENİ ARAYOR-
DUNUZ DEĞİLMI?

BEN ARADIM. FAKAT
YATAK ODASINDA
YALNIZ NATHAZEL
MARSELLAYI BUL-
DUM.

SAMUR

Yazan: M. YAMAN

tu. Adamcağız fık fık boğuluyordu :
— Samuru istiyor, bu gece Samuru istiyor, mahvolduk. Burnumuzdan fitil fitil geldi. Allahtan korkmaz. Sabi sıbyan düşmahi alçak.

Samur, açık kemral, sülün gibi, on sekiz yaşındaki torunuydu. Demek onu bahçeğe görünce gözüne gözüne kestirmişti. Belki de daha evvelden biliyordu da onları Adaya bu bir damla çocuğun kanına girmek için çağırıyordu.

Kadın da baygınlıklar geçirdi. İlk anda kızı da alıp köşkten kaçmağa karar verdiler. Fakat köşkten kaçmak bütün varı, yoğun bırakmaktı.

Muhasebecinin on para geliri yoktu. Devlet memuriyetinde iken açığı çıkarak mahkûm olmuş, sonra araya araya bu bol paralı işi bulmuştu. Ev kirasını veren, bol para veren, kamyonla odunu, kömürü kapıya dayatan, terzinin yolunu gösteren hep o idi.

Bütün bunları bırakıp kaçmak gerekiyordu. Son vapurun düdüğü acı acı ötmüştü. Bu sesin bitmesiyle yukarıdan zilin çalınması bir oldu.

Rıdvan Kınalı beklemeyi de sevmeydi. Muhasebeci birden ayağa kalktı :

— Samur, diye seslendi.
Genç kız koşarak odaya girdi. Hasta kadın inledi. O kaşlarını çatı :

— Yeryüzünde merhamet kalktı mı bakalım? Elimden alacak değil a. Rica edeceğim. Kabul etmezse çıkar gideriz.

Genç kızın narin bileğini tutmuş, onu çekiyordu. Merdivenleri dizleri bükülerek, binbir çarpıntı içinde çıktı. Kız birşey anlamıyordu. Göz bebeklerinde taze aşkın hür sevinçleri parlıyordu.

Oda kapısı vuruldu. Rıdvan Kınalı pijamalarını giymişti. Yatmak üzereydi. Muhasebeci dişlerini sıktı :

— Beyefendi, emrettiniz Samuru getirdim.

Rıdvan Kınalı :
— Size zahmet oldu, dedi. Bırakın, siz gidin istirahat edin.

Genç kız birşeyler anlar gibi oldu. Patronun şöhrati, bire bin katı olarak anlatılanlar gözlerinin önüne geldi. Dışarıda, kapının arkasında donup kaldı. Muhasebeci :

— Beyefendi, dedi. Sizden bir istirhamım var.

— Bunun sabahı yok mu bira-

der. Sabırlı ol.

— Beyefendi, sayenizde ekmek yedim. Çoluk çocuk barındırdım. Nankör bir insan değilim. Fakat bu yaptığınıza tahammül edemeyeceğim. Bu öksüz, ve yetim çocuğu bize bağışlayın beyefendi. Yeryüzünde eğlence mi kalmadı da bu çocuğun süt gibi boynuna elinizi uzatıyorsunuz. Bahuşus nişanlı olduğunu da biliyorsunuz. O çocuğu işe koyan da sizsiniz. Beyefendi, ayaklarınızı öpeyim.

Muhasebeci yaprak gibi titreyor ve ağlıyordu. Bir tesir yaptığına inanarak :

— Samur, evlâdım, gel içeriye kızım, diye seslendi.

Sarı kız uçuk bir benizle içeriye girdi. Ozaman Rıdvan Kınalı korkunç bir kahkaha koparttı.

— A iki gözümün elifi, diye haykırdı. Ben ne bileyim bu çocuğa Samur dediğinizi. Ben sizden kediyi istemişim. Hay Allah seni davul etsin.

Muhasebeci oracığa düşüp bayıldı. Ayıldığı zaman maaşına yüzde elli zammedildi.

ALVAR, BELEDİYE BAŞKANI VE ASKERLERLE ANLAŞMIŞ. ALVAR KAÇTI.

BENİM HAYATIMI VE DEVLETİN ŞEREFİNİ KURTARD. NIZ SAĞOL

DEMİK TAYYAREYLE KAÇTIĞINI BİLİYORSUN? NEREYE KAÇTIĞINI KABUK SÖYLE

DIYANA. ALVARI İNİNDE YAKALIYACAĞIM. BENİ MERAK ETME MUHAK KAK GELECEĞİM. TAYYAREYLE GİDİYORUM

İSTE GELDİM DIYANA BENİ MERAK ETMEYİN. SİZİ MERAK ETTİM DE GELDİM

ALVARIN KATİBİNİN ODA. SINDA... NE? ALVAR MUVAFFAK OLAMADI HA. ŞİMDİ DE TAYYAREYLE KAÇTI.

AY... KI... KIZIL MASKE... DUR DUR SÖYLİYE. CEĞİM. AFERİN! KABUK YOLA GELDİN

TANRI YOLUNU AÇIK ETSİN MERT KIZIL MASKE... GÜLE GÜLE GİT. GÜLE GÜLE GEL GÖREYİM SENİ...

ISTIRAP KASIRGASI

Yazar = Kemalettin Tuğcu

Aşk ve macera romanı: 2

Bu hali dakikalarca sürdü. İhtiyar emektar ayakta duruyor, romatizmalı dizleri sızladıkça belli etmeden bir bacağından diğerine yükleniyordu.

Birkaç defa daha gözlerini kaldırmış, sönük, yorgun bakışları Paşanın resmine dikilmişti.

O, paşa bu odada çalışırken içeriye girdiği zaman kapıya yakın iskemlelerde birisine oturmasını işaret eder, tatlı bir sesle :

— Ayakta durma Behram, derdi.

Bu adam, paşanın bütün malına konan bu sakat adam korkunç bir karaltı, bir ıstırap yığını gibi koltukta oturur ve düşünürken onun emir beklediğini düşünmüyordu bile.

Senelerce kapalı yaşamış, sağaltığı yüzünden insan içine çıkamamış, dört duvar arasında çocukluğunu ve gençliğini geçirmiş, sade hirs, sade kin haline gelmiş bir insandı.

Kamburun elleri büzüldü. Parmakları vahşi bir hayvanın pençesi gibi atlas örtülü geniş koltuğun yüzünü kavradı. Dişleri sıkıldı :

— O kızı getir buraya.

Behramın dudakları titredi. Gözlerinin aklı belirdi :

— Beyefendi, küçükhanımefendi rahatsız bulunduklarından odalarına çekilmişlerdi.

Kambur iri ve kemikli ellerini koltuğun kenarına vurarak haykırdı :

— O kızı buraya getir diyorum sana, arap.

Behram oracığa yıkılacak gibi oldu. Omuzları çöktü, başı büküldü, tıkana tıkana nefes almağa başladı. Kapıya doğru gidiyordu. Kambur birden seslendi :

— Dur, anlat bana, bu kız kimin nesidir?

Behram durdu. İki elini göbeği üstünden bir birine kavuşturdu. Sesi bir kat daha incelerek anlatmağa başladı :

— Efendimiz, bilirsiniz ki Paşa efendimizin hiç çocukları olmamıştı. Bütün hayatlarında bu mahrumiyeti çekmişlerdi. Bundan tam on bir yıl önce, bir rehin bahanesiyle Şermin Hanımefendiyi yalıya aldılar.

— Rehin bahanesiyle ne demek?

— Efendimiz, Paşa efendimiz, iyi yürekli, sahatetli olmakla meşhurdurlar. Sağa, sola para yardımları yapar, yoksulları korurlardı. Arif Beyefendi adında bir tüccar, borsa oyununda parasının bir kısmını kaybetmiş, bir kısmı da mal ardiyeleri yanarak mahvolmuştu. Bu zat namuslu bir tüccardı. Batan paranın içinde yetim malları da vardı. Adamcağız intihara kalkışmıştı. Fakat küçük bir kızı, hasta bir karısı bulunuyordu. Bir dostu kendisine Asaf Paşaya müracaat etmesini söylemişti. Bunun üzerine zavallı adam, paşa efendimizin merhametlerini celbetmesi için küçük kızını da alarak buraya, yalıya geldiler. Bendeniz kapının yanında duruyor ayakta emir bekliyordum. Paşa efendimiz bu tüccara ziyaretlerinin sebebini sorunca misafir hıçkırarak ağlamaya başlayıp başına gelenleri anlattı ve şöyle dedi :

«Sizin bana inanacağınızı, benim halime acıyaçağınızı, hasta bir kadından, şu yavrucağın merhameti-

nizi esirgemiyeceğinizi söylediler. Ayaklarınızı öpeyim bana para ikraz ediniz. Size şu yavrucağın üzerine yemin ederim ki borcunu ödemek için gece gündüz çalışacak, lütfunuza karşı nankör olmayacağım.»

Paşa efendimiz pek yufka yürekli oldukları için bu sözlere pek üzül-düler. Küçük kızı kucaklarına almış okşıyorlardı. Çocuk da yadırgama-dan sokuluyor, ve ağlamakta bulunan babasına gözleri dolarak, dudak-ğı bükülerek bakıyorlardı. Paşa efendimiz : «Birader, dediler. Böyle sevimli ve güzel bir kız çocuğa malikiyet herkese nasip olmaz. Bu bakımdan siz mesut bir insansınız.»

Bunu duyan tüccar :

«Ah paşam, dediler. Benim de belimi bükün bu ya. Hasta olan refikam ve bu yavrucuk olmasa bir canım için bu kadar göz yaşı dökmezdim. Ben onlar için ayaklarınıza kapanyorum.»

Paşa bu söz üzerine :

«Anlıyorum,» buyurdular. «Anlıyorum, fakat bu parayı ödiyeceğinize beni ne ile temin edeceksiniz.»

Tüccarla aralarında şu konuşma geçti :

«Size yemin edecek ve bir senet vereceğim.»

«Senet, bence makbul değildir. Yemine gelince hayatta güç durum-lar karşısında sözünüzü tutamayabi-lirsiniz. Bir rehin istiyorum.»

«İstediğim paraya karşılık gösterecek kadar kıymetli birşeye malik değilim efendim.»

«Çok büyük bir kıymete sahip-siniz azizim. Bu çocuk yüzbinlerce lira değerindedir.»

«Anlamadım efendim. Bu çocu-ğu mu size rehin bırakayım?»

Arka üstü yatan Araba, bir müddet telaşla baktıktan sonra..

«Dinleyiniz beni. Ömrümün boyunca bir çocuğun hasretini çekmiş bir insanım. Bu güzel çocuk benim evladım değildir. Fakat birdenbire kendisini çok sevdim. Onu bana bırakınız. Bir büyük baba gibi kendisine bakacağım, onu bir prenses gibi besleyip büyüteceğimden emin olunuz. Her an, gece ve gündüz gelip kendisini görebilir, istediğiniz zaman, geri getirmek şartıyla alıp götürebilirsiniz. Yeter ki daimi ikü-metgâhı burası olsun.»

«Annesinin hastahane de olduğu bu zamanda, ben de oradan oraya koşarken bu çocuğun sefil olduğunu, eller elinde kaldığını düşünürseniz, teklifinizin benim için büyük bir lutuf olduğunu anlarsınız efendim.»

«Kaç para istiyorsunuz?»

«On iki bin lira efendim?»

Paşa efendimiz benden on beş bin lira getirmemi istediler. Yalıda o tarihte satılan çiftliğin bedeli duruyordu. On beş bin lirayı paşa efendimize getirdim. Kendileri de bu parayı hemen tüccara uzatıp :

«Üç bin lirayı da refikamızın hastalığını tedavi için kullanınız» dediler.

Çocuk o gece ilk defa yalıda kaldı. Bütün başlarına gelen felâketi müdrik gibi hiç huysuzluk etmedi. Yalnız mahzun ve boynu bükük düşünüyordu. Paşa efendimiz kendisini konuşturmak ve neşelendirmek için çok uğraştılar. Yemeklerini kendileri yedirmeğe kalktılar. En pahalı oyun-caklar alındı. Hususi yemekler pişirildi. Aradan aylar ve yıllar geçti. Çocuk yalıya alıştı. Kendisine bir prenses gibi bakıldı. Hususi hocalar-dan yabancı dil, piyano öğrendi.

Kambur gözlerini gözlerini Behramın gözlerinin içine dikmişti. Bütün dikkatle dinliyordu. O sustu-ğu zaman :

— O herif ne oldu? diye sordu.

— Hangi herif efendimiz?

— Arap, kulağını aç da dinle. Mangafalığın lüzumu yok. O tüccar soruyorum, kızın babasını?

Behram olduğu yerde bir daha sallandı. Hakaret zayıf yüreğini parçalamıştı. Gözleri dolarak kekeledi :

— Öldü efendim.

— Kızı aramadı mı hiç?

— İlk anlarda sık sık geliyorlardı. Refikalarının hastalığı gün geçtikçe artıyordu. Nihayet kadıncığız vefat etti. Tüccara gelince, yeni bir darbe yemiş gibi bir kat daha gök-müş ve mücadeleleri bırakmıştı. Yalıya ilk gelişinin senesinde bir gün-dü. Yalının bahçesine geldi. Kıyafeti pek sefildi. Yüzü sapsarı kesilmiş-ti. Adeti olmadığı halde çocuğu bir-çok defa yüzünden öptü ve ağladı. Sonra birdenbire ellerini yüzüne ka-patarak kaçarcasına koşup gitti. O tarihten sonra kendisini görmedik. Fakat hemen o gece intihar ettiğini haber aldık. Paşa hazretleri zavallı-nın arkasında bıraktığı borcu öde-mek için beni memur ettiler. Tah-kikat yaptım. Adamcağız paşadan ö-dünç almış olduğu paraları alacaklı-larına dağıtmış bulunuyordu. Hemen hemen bütün borcu bin lira kadar birşey tutuyordu. Bu parayı da öde-dim. Paşa kendisinden bir senet al-mıştı. Fakat Arif Bey ölmeden ön-ce bir senet imzalamış ve bir de va-siyetname bırakmıştı. Bu vasiyetna-mede Asaf beyin yirmi bin lira ka-dar bir parasını zimmetine geçire-rek Amerikaya kaçan Orhan adında bir tahsildardan bahsediliyordu. Tah-kikat neticesinde bu para tahsil e-dilebilirse paşanın vermiş olduğu pa-raya mahsup edilecek ve kalan beş-bin lirası da Küçükhanımefendiye verilecekti. Ufak tefek bazı alacak-lar daha vardı. Ne ben, ne de paşa hazretleri bu işi başaracak iktidar-da değildik. Paşanın avukatı davayı üzerine almıştı. O bir netice elde e-demeden vefat edince yerine, bir başka avukatın yanında staj görmekte olan Tanık bey, merhum pederi-nin evrakı arasında bu tamamlan-mamış davanın dosyasını buldu ve yalıya gelerek işi üzerine almağı teklif etti. Paşa uzayıp giden bu işi delikanlıya tevdi etti ki bu vaka da paşanın paşanın ölümünden bir yıl önce olmuştur.

Mansur insana acımdan çok iğ-renme duygusu veren etli dudakları-nı kıpırdatarak, çirkin, içleri kanlı gözlerini bir kat daha açarak sor-du :

— Bu delikanlı işi bir neticeye bağladı mı?

Behram tahammülünün son de-recesine gelmişti. Sallanarak :

— Hayır efendimiz, dedi. İstan-bulda bulunan ufak tefek alacakları tahsil etti ise de Amerikaya kaçanın izi daha bulunmadı.

— Bu herif buraya gelip gidiyor mu?

— Evet efendim. Çünkü Şermin hanımın nişanlısıdır da.

— Ne, ne diyorsun arap. Bir da-ha söyle bakayım.

— Paşa efendimiz bu temiz kalp-li, mert delikanlı ile Şermin hanımı altı ay önce nişanladılar efendim. Bırakmış oldukları vasiyetnamede bu da yazılıdır efendim.

— Vasiyetname mi? Vasiyetname ha!

(Arkası var)

Bir Kız Kaçırılıyor!

Asabî bir babadan ödleri patlıyan
iki âşkın hikâyesi

Nakleden: A. B. CANGİL

Delikanlı, bahçenin etrafını çeviren parmaklıklar üstünden kısıp sesle bağırdı:
— Gritta burada mısın?
Gritta'nın sesi cevap verdi:
— Evet sevgilim!

Delikanlı yine sordu:

— Eve girebilir miyim?

Kız, başıyla evetledi ve söylendi:

— Babam, oturma odasındaki divana uzanmış uyuyor. Geldiğini duymaz. Biraz bekle de kapıyı açayım!

Beş dakika sonra delikanlı, papuçlarını eline almış, çoraplı ayaklarıyla mümkün meritebe ses çıkarmamağa gayret ederek, Gritta'nın odasının bulunduğu ikinci kata çıkıyordu. Oraya varınca, gürültü olmasın diye papuçlarını yavaşça yere bıraktı. Sonra sevgilisine dönüp sordu:

— Kaçacağımızı biliyorsun!. O na göre hazırlandın mı?

Genç kız, keskin bir tavırla:

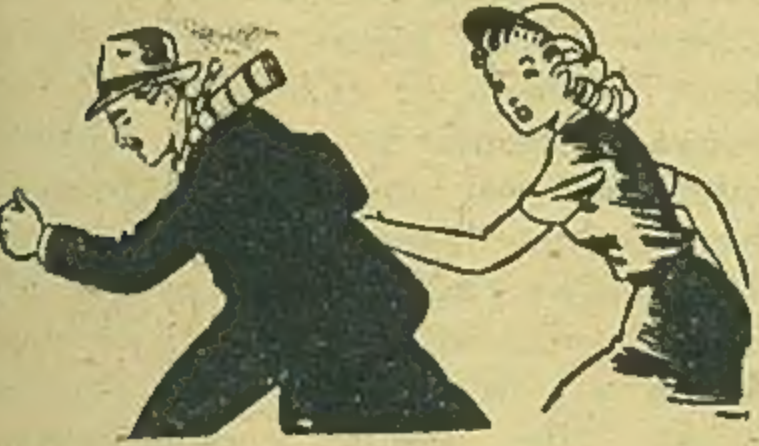
— Herşeyimi hazırladım!. dedi. En lüzumlu eşyayı şu çantaya koydum. İnşallah kaçarken yakalanmayız. Öyle korkuyorum, ki Ralf!

— Hiç korkma sevgilim!. Zaten kâğıtlarımız da hazır.. On dört gündenberi nikâh dairesinde asılı. Yarın sabahleyin hemen nikâhımız kıyılacak!

Gritta, gayet heyecanlı:

— İnşallah!. dedi. Son dakikada babam kaçacağımızı anlar da işimize engel olur diye okadar korkuyorum ki..

— Yok canım!. Boşuna evhamlanma!.

Genç kız:

— Sen babamın ne aksi adam olduğunu bilmezsin!. dedi. Bir kere kızsarsa evi kafamıza yıkar.. Bilmez miyim?

Bu sözleri duyunca Ralf'ın da rengi uçmuştu. Kayın baba namına böyle belâli ve aksi bir adam da hiç istemezdi yani.. Titrek ellerle papuçlarını giymeğe savastı. Allah kahretsin!. İstasyona kadar da yalınayak gidecek değildi ya..

Gritta:

— Ne romantik sevistik?. Değil mi şekerim?. diye sordu.

Ralf, ayakbaşılarının bağlarını bağlamağa uğraşarak:

— Himm.. Pek romantik!.

Diye dalgın bir cevap verdi. Gritta söyleniyordu:

— Filmlerde görürdüm de.. Sevgilimin beni de gelip böyle kaçırmasını isterdim hep.. Nihayet o da oldu!.

Ralf, daha soğukkanlı:

— Hele dur!. Daha olmadı!. dedi. Ah çabuk olalım!. Yoksa tren geç kalacağız!.

Ve Ralf bu sözleri söyliyerek heyecanlı hareketlerle kızın bavulunu yakalayıp merdiven başına çıktığı sırada birdenbire ev kapısının şiddetle kapandığı duyuldu. Buz gibi donup kalan Gritta'nın, pencereden bakmasıyla geri çekilmesi bir oldu:

— Babam uyanmış!. Sokağa çıkıyor!.

— Mükemmel!.

Biraz bekledikten sonra merdivenlerden hızla inip bahçeye çıktılar. Bir dakika sonra da taksiye binmişler ve otomobil hızla istasyona doğru yola koyulmuştu. O zaman Gritta:

— Yakayı kurtardık!. dedi.

— Sorma!. Mükemmel oldu. Babamın ruhu bile duymadı.

Genç kız da titreyerek söylendi:

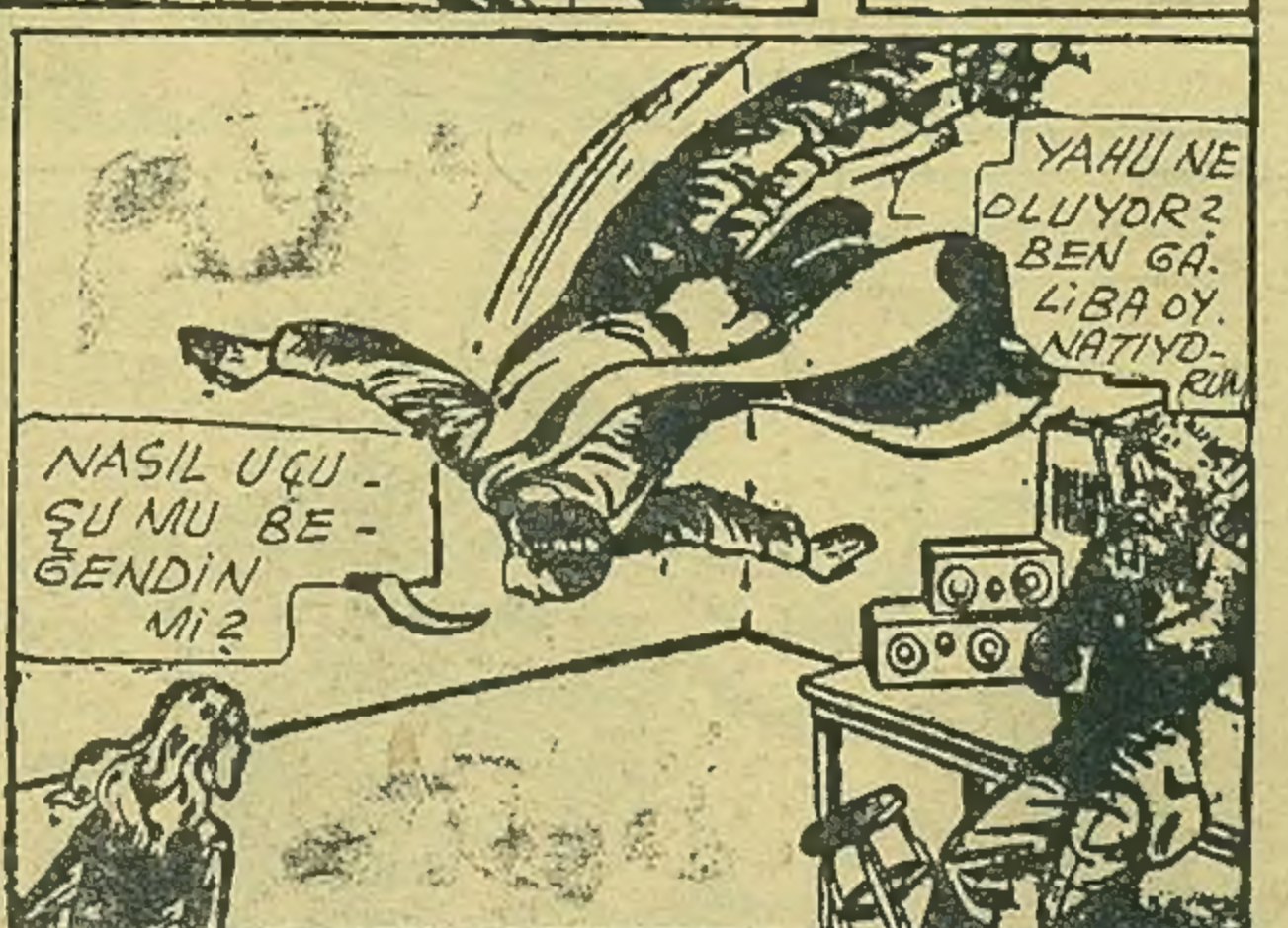
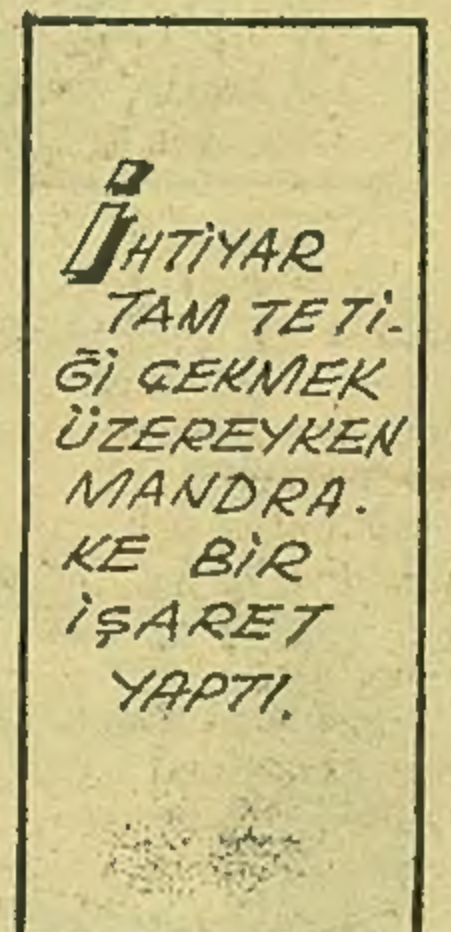
— Eğer farkına varaydı, halimiz haraptı!. İkimizi de öldürürdü belki!..

Taksi istasyonunun önünde durunca Ralf, şoföre sordu:

— Borcumuz ne?.

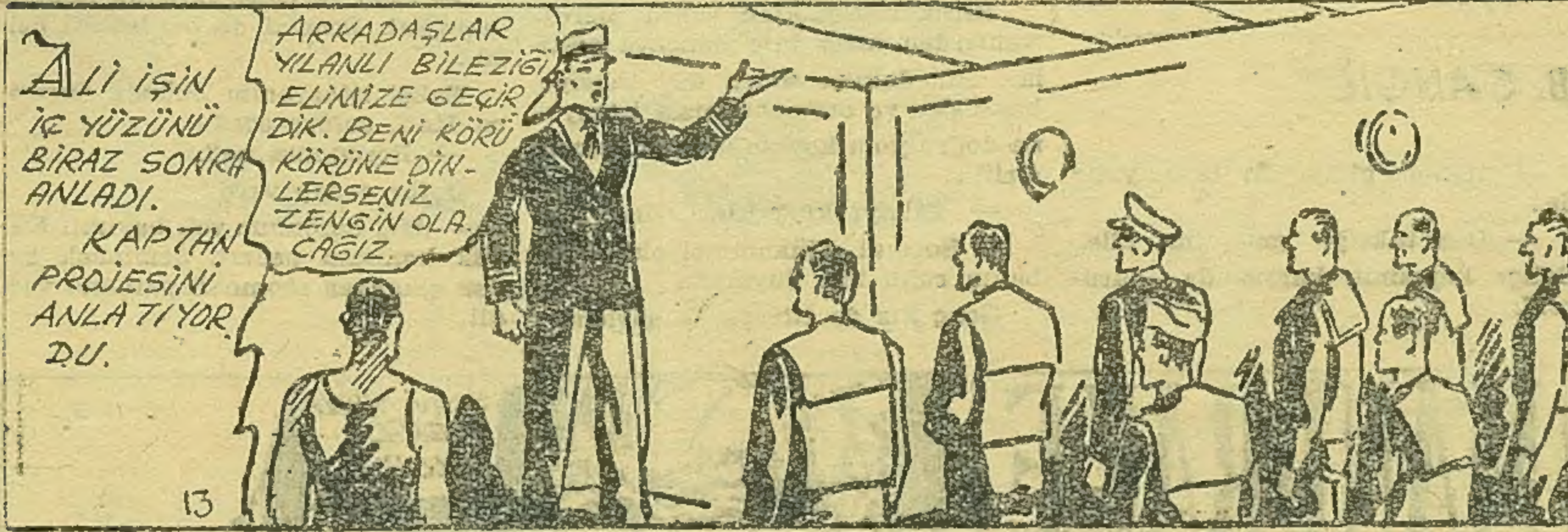
Şoför cevap verdi:

— Hiç borcunuz yok bayım!. Küçük hanımın pederi, demincek evden çıkarken otomobil parasını verdi!.

KARA ALI

TILSIMLI BİLEZİK

Ali işin iç yüzünü biraz sonra anladi. KAPTAN PROJESINI ANLATIYORDU.

ARKADAŞLAR YILANLI BİLEZİĞİ ELİMİZE GEÇİRDİK. BENİ KÖRÜ KÖRÜNE DİNLERSENİZ ZENGİN OLA CAĞIZ.

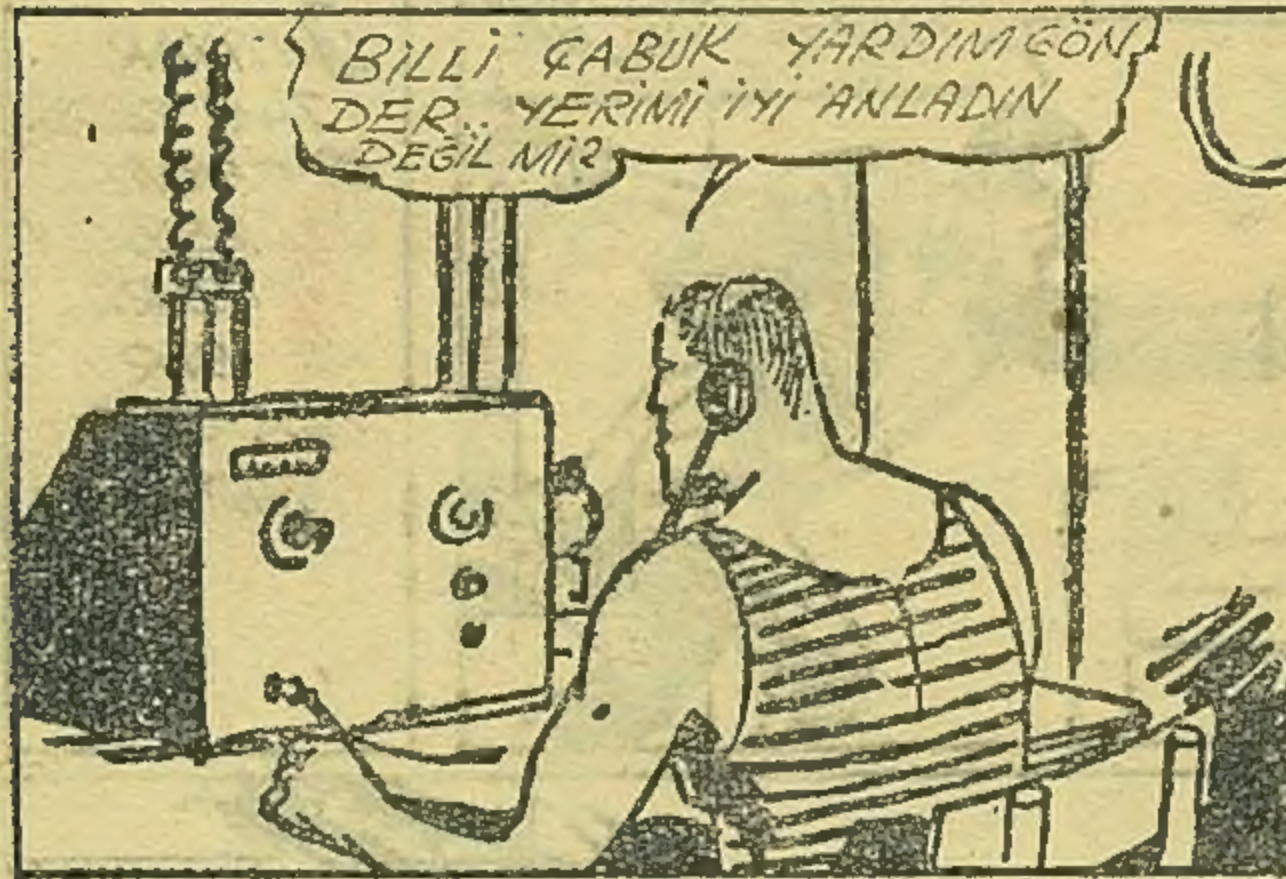
13

HEY KOCA KAZ... HESAPLARIN YANLIŞ... YANLIŞ...

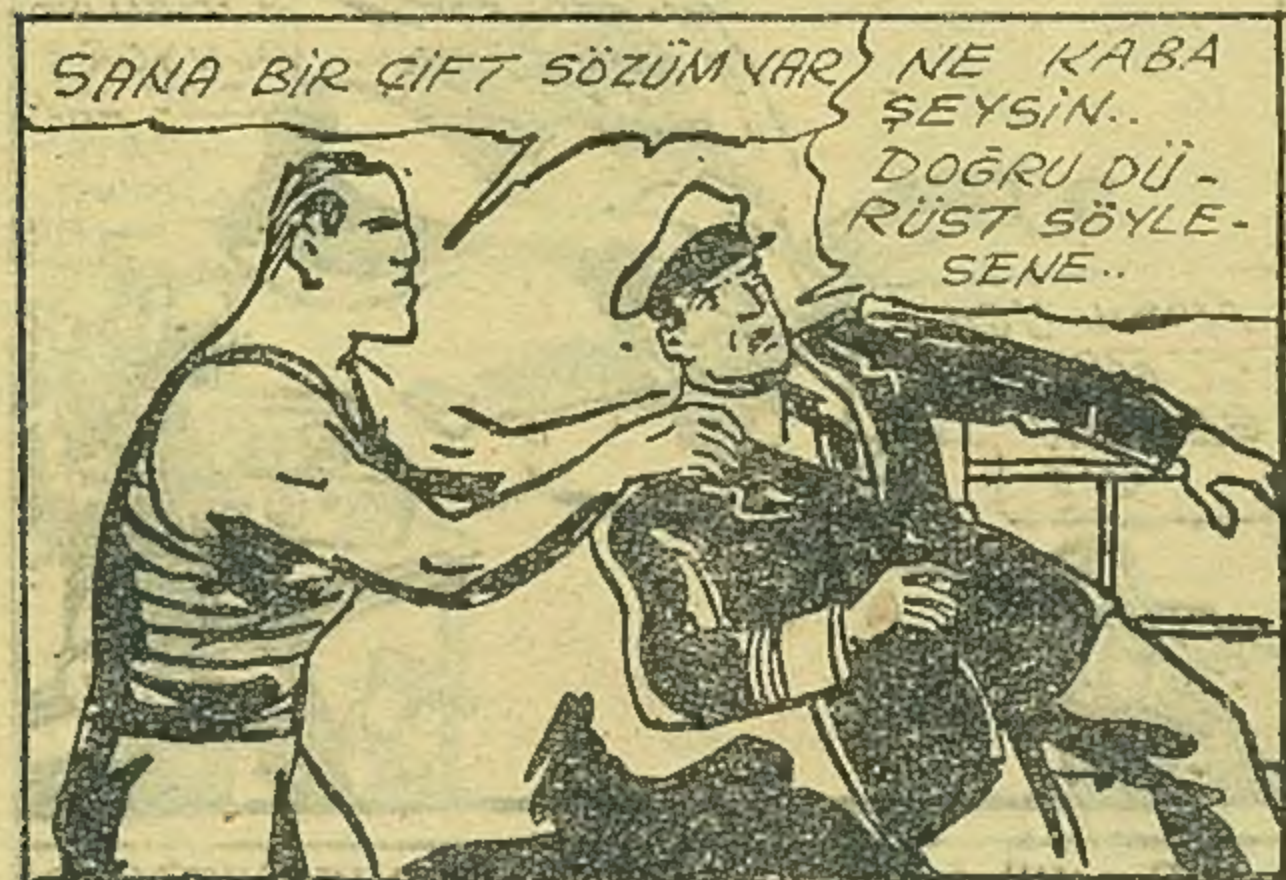
HERŞEY DEN ENİEL RADYO MERKEZİNİ BULMAGI

BİLLİ ÇABUK YARDIM GÖNDER. YERİMİ İYİ ANLADIN DEĞİL Mİ?

HERİF AMA KURULUYOR. GÖRENLER HİNT RACASI SANNIR

SANA BİR ÇİFT SÖZÜM VAR NE KABA ŞEYSİN.. DOĞRU DÜRÜST SÖYLESENE..

EYET BİRAZ ÖYLEYİMİDİR SAYIN KAPTAN..

SAHİDEN GÜZEL BİLEZİK MİŞ

HEY.. SEN KİMSİN..

BUYUR KART VİZİTİMİ.. TANIDIN MI REİŞ

İMDAT!

ARKASI VAR

KARA KEDİ

(3 üncü sayfadan devam)

di? Bu da mantık değil ya.. Oof, amma da yorulmuşum hal..

Miyavvv?!..

Birdenbire uyandım. Göğsümün üstünde müthiş bir ağırlık var.. Nefes almama engel oluyor. Yüzümde keskin pençeler hissediyorum.. Ellerimi yüzüme götürdüm.. Ansızın aklım başıma geldi. Üzerime iri kara tüylü bir hayvan yüklenmişti.. Dişlerini gırtlığıma geçirmişti, nefes alamıyordum.. pencereden giren ay ışığı altında koca ve kara bir jagar gibi pençelerle yüzümü parçalayan, dişlerle gırtlığıma yırtan bu hayvanı kovacak kuvveti kendimde bulamıyorum.. Güç halle:

— İmdat.. İmdat diye bağırmışım..

* *

Aklım başıma geldiği zaman kendimi çıplak bir hastahane odasında beyaz ve temiz bir yataкта buldum.. Yüzüm gözüm sargılar içinde idi.. Yanımda anıem oturuyor, hüngür hüngür ağlıyordu.. Gözlerimi açtığımda görünce

— Yaradana şükür.. Dedi.. Yaradana şükür.. Hayatından umudumu zu kesmiştik..

İlk sözüm şu oldu:

— Arap ne oldu?

— Hangi Arap.. Onu sen döydükten sonra bir daha gelmediydi ki..

— Ölüsünü bahçeye incirin dibine fırlatmıştım.

Annem yaşlı yaşlı gültümsedi, uyanmama sevinmek mi yoksa, bu söylediklerime ağlamak mı lazım geldiğini bilemiyordu:

— Sen hastasın oğlum. Dedi.. Herhalde Arabı rüyanda görmüş olacaksın.

— Hayır!.. Diye isyan ettim. Beni bu hale o koydu.. Ben onu öldürmüştüm oda beni öldürmek istedi..

Fakat söylediklerime kimse inanmadı.

KONT LAMARŞIN ESRARI

(6 ncı sayfadan devam)

mış ve az bir makyajla kendini zayıf ve hasta konta iyice benzetmiş olduğu için o cihetten korkumuz yoktu. Nitekim, ertesini sabah cenaze töreninde güya canlanarak tabuttan çıktığı vakit kimse, onun hakiki kont olmadığını sezemedi. Ondan sonra akrabalarını savması, hizmetcilere yol vermesi, eski doktora da fena halde kızmış görünüp yeni bir doktor çağırması, hep tabii görüldü. Bütün marifet dünyaya küsmüş bir adam tavrı takınıp kimse ile temas etmemekteydi. Ondan sonra da güya istirahat, aslında kimseye yakalanmamak için Nise hareket ettik. Oradan da noterler vasıtasıyla bütün emlakı ve hisse senetlerini satdırıp paraya çevirdik. Bu paraları bankaya yatırmıyor ve yanımda muhafaza ediyorduk, ki kimse şüphelenmesin diye... Bütün bu işler bitince para ile satın aldığımız nüfus cüzdanlarındaki isimleri benimsiyerek paraları paylaştık ve böylece dünyaya iki yeni milyoner daha katılmış oldu.

Fakat ben geçen on sene içinde, elimdeki, avucumdakinini son meteliğine kadar yiyince, Şulz, bana yardım eder diye onu aramaya koyuldum. Nerede olduğunu bilmediğim için, gezmediğim memleket kalmadı. Bulamadım Nihayet bu sefil hale düştüm.

Bu itiraftan sonra bütün Macar polisi seferber oldu ama yeni ve bilinmiyen adı altında Şulz'u bulmak, artık mümkün değildi ki..

Böylece kont Lamarş'ın mirasına iki serseri konmuş ve yer yüzünde bir eşi daha görülmedik bir dalavere çevrilmişti.

GİZLİ VAZİFE !..

YİRMİ KİŞİ BİRDEN KADININ ÜZERİNE QULLANDILAR. JOZEF ÇOCUĞU ÇEKTİ ALDI.

27

BÜ KADINI DERHAL KURŞUNA DİZİN.. İSYANIN NE DEMEK OLDUĞUNU ÖĞRENSİNLER

LÜSİYİ BİR BARAKANIN YANINA DİKTİLER. 12 TUFKİ ŞAKIRTISI DUYULDU

OĞLUM SANA EMANET BABACIĞIM..

ASKERLER ATEŞ ETTİLER. LÜSİ YERE YIKILDI. ÇOCUĞUN İNLEMESİ DUYULDU.

KORKMA YAVRUM. BEN SANA BAKARIM. BU GÖRDÜKLERİNİ UNUTMA..

ANNE ANNECİ GİM

BİRGÜN OLACAK SENİNDE İNTİKAM ALACAĞIN ZAMAN OLACAK.. BUGÜNLERİ SAKIN UNUTAYIM DEME..

BARAKADAKİ KADINLARIN İÇİN DE ANDA VARDI.

OLAN BİTENİ PENCE. REDEN GÖRDÜ VE GÖRDÜKLERİNİ ARKADASLARINA ANLATTI.

BİR KADINI KURŞUNA DİZDİLER. YENİ SÜRGÜNLER GELİYOR. ONLARI TESELLİ EDELİM..

JOZEF BURADA.. ÇOK İYİ İNSANDIR. BİZİ TESELLİ EDER. ONUNLA BİR KONUŞABİLSEK.. HABER DE ALIRDİK..

SEVGİLİM SENİN YANINDA HER ZORLUĞA KATLANIRIM.. AMA AYRILIYORUZ.

ÜZÜLME SEVGİLİM... ÜZÜLME... HERŞEY YOLUNA GİRECEK DÜZELECEKTİR. GÖNLÜNÜ KAVİ TUT. SABRET.. BARAKALARIMIZ ÇOK YAKIN.

KAMP ALANI ANA BABA GÜNÜ YAŞIYORDU. OĞUL ANASINDAN, KIZ BABASINDA NİŞANLI SEVGİLİSİNDEN AYRILIYOR, ZORLA SÜRÜKLENİYORDU.

SÜRGÜNLER BİR ARA JOZEF BABANIN ETRAFINI ALDILAR. JOZEFİN HER SÖZÜ ZAVALLILARIN GÖNÜLLERİNE SU SERPİYORDU.

BENİ UNUTMA

BİZİ ARA SIRA GELİP GÖRMEĞE ÇALIŞ

HİÇ OLMAZSA DUYDUĞUNUZ HABERLERİ GETİREBİLSE-NİZ

PAPAZ JOZEF KAMP KOMUTANI VOLF MÜLLERİN ÖNÜNE ÇIKTI.

SİZE BİRŞEY RİCA EDECEĞİM KOMUTAN. KAMPTA GEREK KADINLARIN GEREK ERKEKLERİN PAPAZLIĞINI YAPABİLİR MİYİM?

YOK.. OLMAZ

ÇOK RİCA EDİYORUZ. YALVARIYORUZ.. BÜTÜN KAMPTAKİLER BUNU RİCA EDİYORLAR SİZDEN

HAŞİN SUBAY PAPAZIN YALVARIŞLARI KARŞISINDA BİRAZ YUMUŞADI.

PEKİ.. ARA SIRA GİDERSİN.. YALNIZ LAF BİLE GETİRİP GÖTÜRMEYEN YASAK.. FARKINA VARIRSAN SENİ KURŞUNA DİZDİRİRİM.

PEKİ..

ARKASI VAR

BİNBİR ROMAN

27

NAT PINKERTON

PEKALA BAY NAT PINKERTONU GAGIRAYIM..

ZATEN LÜZUMUNDAN FAZLA KÖNÜSTÜK..

SÖZÜNDEN DÖNMÜYOR. ÇOCUĞU ŞİMDİ GÖRMESİ ŞARTI İLE 24 SAAT DÜŞÜNECEK..

KARINIZ İÇERİDE DEĞİL Mİ? BU NASIL OLACAK?

BİZ SİZİNLE ONU UZAKLAŞTIRIRIZ.. İSTE MAK Gİ.. BAYAN MOLAN ONUNLA ÇOCUĞUN YANINA GİT-SİN..

BU DELİKANLI TAVİT.. MIŞTI KENDİNİ BANA..

BAYAN STAR LOK'U NASIL UZAKLAŞTIRACAĞIZ BURADAN?

GAYET BASİT.. SİZİN YANINIZDA GÖRDÜĞÜ KIZLARA BAYILMIŞ. BU SABAH ONLARA HEDİYE ALMAKTAN BAHSEDİYORDU.

İŞLER KÖTÜ.. İVON VE İNET'İ ZENGİN ZANNEDİYORLAR.

İYİ DÜŞÜN BAYAN.. STARLOKLARIN MİLYONLARI EVLERİ.. YATLARI VAR SENİN NEYİN VAR ÇOCUĞU.. NA VERECEK?

BENİ ÜZME.. SAV BENİMDİR. KİMSE ONU BENDEN ALAMAZ.

YOK YOK SİL GÖZ YASLARINI.. KÜÇÜĞÜ ŞİMDİ GÖRÜNELİ

İSTE GİDİYORLAR.. ŞİMDİ SIRA SENDE KIZCAĞIZIM.

ONU GÖRMİYELİ O KADAR GÖK OLUYOR Kİ..

BUYURUN.. YALNIZ ÇOCUĞUN YENİ HASTALIKTAN KALKTIĞINI UNUTMAYIN

SAV YAVRUM..

AH YAVRUM.. CANIM BENİM.. KONUŞ BENİMLE.. ÖP BENİ BABA.. BABA..

BENİ TANIMIYOR

AA! AĞLIYOR

GÜZEL HANIM AĞLAMA

ARKASI VAR